

SEVGİ

ŞUBAT 2026 Sayı: 686

DÜNYASI

Kıyamet,
Kat'i Yokoluş Değildir

Onur Başkanı:
Dr. Refet Kayserilioğlu

Sahibi ve Genel Yayın Müdürü:
Ayşegül Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar
Hale Ürkmezgil

Haberleşme
ve Okur/Abone İlişkileri:
0535 455 42 23

Yönetim Yeri:
Hayri Eğmezoğlu Sk. İkizler Apt.
No: 8 D: 32 Erenköy - İst.

Baskı:
Piktorya Dijital
Maltepe - İstanbul

İÇİNDEKİLER

Yaradan'ın Görevlileri	2
Dr. Refet Kayserilioğlu	
Tanrı'nın Öyküsü	8
Ahmet Kayserilioğlu	
Tarih Süreci İçinde Türkiye	15
Güngör Özyiğit	
Aristoteles ve Dostluk	19
Nihâl Gürsoy	
Kültür mü İnsanı, İnsan mı Kültürü Şekillendirir?	22
Seyhun Güleçyüz	
Çalışmayı Baş Tacı Etmek	28
Belgin Tanaltay	
Kıyamet, Kat'i Yokoluş Değildir - 2	35
Derleyen: İsmail Hakkı Acar	
Değerleri Çekirdek İnanca Doğru Takip Etmek	41
Çeviren: Nelda İnan	
Yılbaşı Gecesi Özel	45
Canlı Kryon Celsesi	
Çeviren: Emine Kayserilioğlu	

Sevgili Dostlar

“Bütün insanlar birbirleriyle aynı soydan gelen kardeşlerdir ve insan insandan farksızdır. Bunu farkettileri ve kabul ettikleri zaman tüm insanlar bir olacaklardır.” Bu fikir, bu bilgi yeryüzünde yaşayanların çoğunluğu için, üzerinde durulmaya değmeyecek kadar saçma, gülünç, hayali bir düşüncenin ürünüdür. Onlar genellikle “Nereden çıkıyor bütün bunlar? Her insan birbirinden bu kadar farklıken nasıl farksızdır denilebilir? Hiç tanımadığımız birileriyle ortak çıkarlar, istekler ve zorunlu haller dışında neden bir olmak zorundayız?” diye düşünürler. Dünya şartlarındaki hallerimize bakıp da insanların kardeş ve eşit bireyler olmadığı görüşünde olanlara hak vermemek zor görünüyor maalesef; eğer Dünyaya ne için geldiğimizi ve neden yaşadığımızı hiç düşünmemişsek, bu konuda çeşitli doğru kaynaklardan bilgi toplayıp kendi aklımıza, kendi gönlümüze kulak verip bir düşünce ve bir görüş geliştirememişsek. Bu bir hayal değil, doğruluğu kesin olan bir gerçektir. İnsanlar aynı özden varedilmiş, her biri aynı haklara, aynı kıymete, aynı eşsizliğe sahip, birbirlerinden farkı olmayan varlıklardır. Kendi hayatını ölçüp biçerek bir başkasınıkinden daha çok kıymetli ya da daha az değerli görüyorsa bir insan, yanılmaktadır. Yanılanlar çok ki, önce kendini, kendine ait olanları önemseyen, bunun için her türlü kıyımı yapmaya dünden hazır olanların çokluğu nedeniyle belirsizliği ve kaosu yaşamaktadır insanlık. Ayrı ayrı, taraf taraf olup birbirini aşağılayanlar, aslında iyi, doğru, güzel ve gerçek olan her anlayışın ve düşüncenin karşısında olanların, yalnızca kendini düşünenlerin piyonları, ellerinin altındaki tutamakları olduklarını fark etmelidirler. Elbirliği ile bozdukları, kaynakları tükenmeye yüz tutmuş Dünyamızın artık işinin bittiğine karar verenlerin, başka planetlerde yer arama çabaları nasıl bencilce ve bir o kadar da yersiz. Hatasız işleyen düzenin şaşmaz koruyucuları, kendi evlerini tarumar edenlere, başka evleri de tahrip etmeleri için izin verecek öyle mi? Bu düzende yalnız olmadığımızı hiç unutmamalıyız.

“Geliş ve gidişi belli olanlar!.. Bellidir sizin için gizli olan gerçek, bakmasını, görmesini bildiğiniz her şeyde şüphesiz. (...) Şimdi sizin yok olduğunuz, aslında varolan, hani gerçek gözle bakacağınız o günde, size yalnız bir şeyi anlatacak. Bugüne dek öğrendiğiniz, bugüne dek bildiğiniz, bugüne dek gördüğünüz her şeyin, bir yerde, yalnız bir şey için, bir şeye benzediğini gerçekten. (...) Ey İnsanlar, şimdi inkârda olduğunuz halde, gerçekten birbirinizle kardeş olansınız, aynı yerden, aynı şeyden gelip aynı yere, aynı yöne giden. (...) Aslında bir olmak, O'nun söylediği varolmaktır. Aslında bir olmak, sizin söylediğiniz hür olmaktır. Aslında bir olmak, yer almaktır O'nun katında. Aslında bir olmak, şimdi dilediğiniz, varmak isteyip de varamadığımız tüm gerçeğe varmaktır.”

En Derin Sevgilerimizle
SEVGİ DÜNYASI

*Yaradan tüm kâinatı (evreni)
bir defada yaratmıştır.
Fakat önce, eşi olmayanı,
yeri değişmeyi yani
"Büyük Parlak Varlığı"
yaratmıştır. Sonra görevli
parlak varlıkları, yani
melekleri yaratmıştır.
Büyük Parlak Varlık
ve emrindekiler O'nun
buyruklarına uyarak
büyük kâinat düzeninin
yürütücüleridir.
Büyük Parlak Varlık ve
O'nun emrindeki parlak
varlıklar, Yaradan'ın emri
dışına çıkmazlar. Verilen
görevleri hiç aksatmadan
yerine getirirler.*

Dr. Refet Kayserilioğlu

Yaradan'ın Görevlileri

BÜYÜK PARLAK VARLIK

Bizim Celselerimiz'de Büyük Parlak Varlık için çok önemli şeyler söylenmiştir. Büyük Parlak Varlık, her yere ve her canlıya gücünü, enerjisini veren ana merkezdir. Ondan Kur'an'da RUH diye bahseder. El-İsra suresinde, (Hasan Basri Çantay çevirisi) âyet 85'de: *"Sana Ruh'u sorarlar. De ki: "Ruh, Rabbimin emridir. Zaten size (onun hakkında) az bir ilimden başka bir şey verilmemiştir."* Sayın Süleyman Ateş'in çevirisinde, El-İsra, âyet 85: *"Sana ruhtan sorarlar. De ki: Ruh, Rabbimin emrindedir. Size ilimden pek az bir şey verilmiştir"*. Tasavvuf ehli ona Ruh-ül Azam (Büyük Ruh) diyor ve onun hakkında bizim celselerimizdekine benzer bilgiler veriyorlar.

Bilgilerimizde şöyle deniliyor: *"O, önce eşi olmayanı, yeri değişmeyi varettiler, sizi varetmek için. Onu öylesine koydu yerine. İşte asıl almadan veren yalnız*

O'dur. Ve O, onu, sizin için en hayırlı olanı, öyle hoşçasına verir ki, siz onu sıkıntısız alırsınız. Sizin için en hayırlı olanda kıl kadar bir sapma olursa, o azap getirecektir."

Demek ki Büyük Parlak Varlık, herkese ayarlayarak vermektedir. Biz enerjimizi, gıdalarımızdan ve Güneş'in gönderdiği ışıklardan elde ediyoruz. Güneş de enerjisini Büyük Parlak Varlıktan almaktadır. Büyük Parlak Varlığın enerjisi tükenmez. Çünkü O'nun kaynağı her şeyi yoktan Yaratan ve Vareden'dir. Yaradan, Büyük Parlak'a bütün emirleri, bilgileri ve güçleri başlangıçta bir defada vermiştir, onun için devamlı almaz. O'nun için Büyük Parlak Varlık her yere ve her canlıya ihtiyacı olanları tam dozunda, gerektiği kadar vermektedir. *"Ve O, sizin için en hayırlı olanı, öyle hoşçasına verir ki, siz onu sıkıntısız alırsınız."* Onun verdiği kıl kadar bir sapma olursa, bu bize büyük azaplar, büyük sıkıntılar getiriyor. Bu sözler Büyük Parlak

Varlığın görevinin büyüklüğünü, nasıl çok büyük bir akıl ve güç olduğunu açıkça gösteriyor. O çok yüce, çok parlak bir varlıktır.

Bütün kâinatı, oradaki sayısız galaksileri, o galaksilerdeki milyonlarca güneşleri, o güneşlerin çevresindeki milyarlarca gezegenleri ve sayısız varlıkları her an gören, gözetten, yöneten ve aksaklıkları anında düzenleyen nasıl devasa bir aklı ve bilgisi var. Onun, nasıl büyük bir gözlem ve etki gücü var. Önünde bütün kâinatı gözetleyen çok büyük bir ekranı var sanki, oradan her yeri inceleyip durmakta ve gereken emirleri, tesirleri, güçleri, düzeltmeleri anında göndermektedir. Şu ne büyük bir lütûf ki, bizim özümüzle onun özü aynıdır. İnsanın özü, Öz-Ruhu Yaradan'ın Sevgisinden var olmuştur. Büyük Parlak'ta O'nun hem sevgisi hem aklı hem bilgisi hem de etki gücü saf olarak bulunmaktadır.

Bilgilerimizde Büyük Parlak Varlık için şöyle

demektedir: **"Arayınız, araştırınız!.. Onun kadar güzel, Onun kadar parlak bir ışık gördünüz mü? Sizin aradığınız her yanı doldurur. Siz onun, o sizin tıpkınızdır. İnmeyen ve çıkmayan yalnız odur. Sizin için kötü olan, aydınlığın aydınlıktan kaçmasıdır. O ne güzeldir."**

Siz onun tıpkısınısınız diyerek özümüzün onunla aynı olduğunu, ondan kaçmamamız ve hattâ ona koşmamız gerektiği vurgulanıyor. **"Sizin için kötü olan aydınlığın aydınlıktan kaçmasıdır. O ne güzeldir!.."** diyor. Büyük Parlağın almadan veren olduğunu, çok parlak, çok bilgili, çok akıllı olduğunu, bütün var olanları görüp gözetlediğini, Yaradan adına düzeni yürüttüğünü ve koruduğunu öğrendik. İnmeyen, çıkmayan olduğunu, onun yerinin değişmediğini, bütün Parlakları, parlayan varlıkları, melekleri onun yönettiğini biliyoruz. Onun emrinin dışında olan hiçbir varlık, hiçbir cansız madde yoktur. Çünkü O, Yaradan adına hüküm vermekte, yönetmektedir.

O uçsuz, bucaksız bir parlak deniz gibi ise, melekler (Parlak varlıklar) O'nun yanında parlak bir ışık topu gibi kalıyorlar. O öylesine büyüktür. Bütün görevli melekler O'na bağlı ve O'nun emirlerine uyarak, sürekli O'nun onayını alarak görev yapıyorlar. Özümüz, o yüce varlıktan olduğu halde, insanlar neden çok gerilerde, çok zavallı durumdalar? Çünkü bizim özümüz, maddi isteklerle, ilgilerle, tutkularla, kopamadığımız kötülüklerle, korkularla ve küçüklüklerle kapanmış ve kararmış haldedir. Aklımız, bilgilerle ve tecrübelerle tam açılmamış haldedir. Gönlümüz arınmamış halde, saf sevgileri alıp veremiyor; içine daima egoyu, benliği karıştırıyor. Kıskançlıklar, hasetler, kızgınlıklar, kinler, nefretler, yermeler, haksızlıklar, yalanlar gönlümüzü karanlıklar içinde bırakıyor. Yükselmememiz, aklımızı bilgilerle, ruhumuzu sevgilerle ve iyi duygularla açmamamız arınmamakta inat etmemiz, aydınlığın aydınlıktan kaçması olmuyor mu? Arındıkça, temizlendikçe, aklımızı bilgilerle, ruhu-

muzu sevgilerle, iyiliklerle, hayırlarla, doğruluklarla açtıkça, O Yüce Varlığa gittikçe daha çok benzeyeceğiz.

Büyük Parlak Varlığı tanımak ve sevmek, Yaratamızın büyüklüğünü, yüceliğini, Birin Biri olduğunu Erişilmez olduğunu daha çok gözler önüne seriyor. Büyük Parlağa gösterilecek sevgi Yaradanadır doğrudan. Aslında Yaradan'ın var ettiği her varlığa gösterilen sevgi, onlardan geçerek Yaradan'a yöneliktir. Eseri sevmek, O eseri meydana getireni sevmek değil midir? Yunus Emre bu büyük gerçeği şu şiiriyle ne güzel dile getirmiştir: "Yaratılmışı severim, Yaradan'dan ötürü."

Büyük Parlak Varlığa, tasavvuf erbabının Büyük Ruh, (Ruh-ül Azam) dediğini söylüyor Hasan Basri Çantay açıklamasında ve ekliyor: "Ona Allah'ın emri denir. O, en büyük halifedir, en büyük melektir. Allah'a en yakın olandır. Allah varlık değişmenini O'nun üzerinden döndürür. O nurani cevherdir. O, Yaradan'ın

nurlu özünü, sevgi özünü, kâinatla ilgili tüm bilgileri bir defada almıştır. O göklerden ve her şeyden daha büyüktür. Onun yetmiş bin yüzü, her yüzünde yetmiş bin dili, her dilinde yetmiş bin kelimesi (sözcüğü) vardır. Bütün o kelimelerle Allah'ı zikreder, önünde secde eder." Bizce bu benzetmeli sözlerin anlamı şudur: O'nun yetmiş bin yüzünün, gözünün, dilinin olması, kâinatın her yönünü, her yerini görüp gözetleyebilmesinin ve onları yönettiğinin ifadesidir. Her kelime bir ilahî kanundur, kuraldır. Sonsuz ilahî kanunları, Büyük Ruh (Büyük Parlak Varlık) uygular, kâinatın her yerinde onun sözü ve hükmü geçer. En büyük galaksilerden, en küçük zerreye kadar her yeri, her şeyi, aynı anda gören, bilen ve yönetendir. Allah'ın önünde secde etmesi ve onu zikretmesi de O'nun emirlerine, yasalarına tam uyduğunun bir ifadesidir.

O, Yaradan'ın çizdiği hayat planı ve programı içinde görevini eksiksiz yapmaktadır. Evrenin genişlemesi, gelişmesi, yeni galaksilerin, yeni

güneşlerin ve gezegenlerin oluşması, işi bitenlerin parçalanması, yok olması, enerjisi biten güneşlerin gezegen haline dönüşmesi onun yönetmesiyle olmaktadır. Güneşler ve bütün âlem canlı, cansız varlıklar enerjisini ondan almaktadırlar. Yaradan, Büyük Parlağı yerine en mükemmel şekilde koymuştur. O bütün evrene almadan vermekte, sadece hizmet etmektedir.

Her gezegenin ve her güneş sisteminin ayrı bir "Yüce Yönetici Kurulu" olmalıdır. Bütün yüce yönetici kurullar Büyük Parlak Varlığın emrindedir. Büyük Parlak Varlık zaman zaman bir meclisle veya başka bir meclisle toplantılar yapar. O anlar büyük kaynaşma, büyük sevinç ve bayram anları gibidir. Aralarında Büyük Parlak Varlık varken yaptıkları toplantı o yüce yönetici kurul için çok özel, çok yüce bir coşku anıdır.

PARLAK VARLIKLAR (MELEKLER)

Onlara Parlak Varlıklar denmesi, onların çok bil-

gili, sevgi dolu ve çok temiz oluşlarından. Onlar pırıl pırıl parlarlar. Parlak varlıklar veya melekler Yaradan'ın nurundan yaratılmış, belli görevleri yapacak şekilde var edilmişlerdir. Onlar Yaradan'ın ve Büyük Parlak Varlık'ın emrinden hiç çıkamazlar. Onların yaratılışı öyledir. İnsana verilen akıl hürriyeti, istediğini yapabilme özgürlüğü onlara tanınmamıştır. Onlar da bunu istemezler zaten. Onların görevi başta insanlara, sonra tüm canlılara hizmettir, yardımdır. İnsanları çeşitli yollarla ve araçlarla doğruya çekmeye çalışırlar. Ayrıca doğal dengelerin ve düzenlerin korunmasında galaksilerin, güneşlerin hareketlerinde Büyük Parlak Varlığa yardımcı olurlar. Parlak Varlıkların, Meleklerin, görev kademeleri vardır. Bize bildirilen dört kademe (düzen) vardır:

1. Düzendeki (kademede) Melekler Dünya'ya en yakın olanlardır. Onların görevleri belki Dünya'ya incekleri veya Dünya'dan dönenleri hazırlamak ve eğitmektir.

2. Düzendeki Parlak Varlıklar daha üst işleri yaparlar

3. Düzendekiler, daha da kapsamlı görevlerle ilgilenirler.

4. Düzendeki Parlak Varlıklar üst yöneticiler olup, doğrudan Dünya'nın ve insanların kaderleriyle ilgili büyük kararları alırlar.

Dördüncü düzenin üstünde de Yüksek İdare Mekanizması veya Yüce Yönetici Kurul bulunur. Bu Yüce Yönetici Kurul, Kur'an'da, Yüce Meclis (Mele-i Âlâ) diye anılmaktadır. Cebrail, Azrail, Mikail ve İsrail olarak bilinen 4 büyük görevli işte bu Yüce Yönetici Kurulda bulunan Büyük Meleklerdir. Saffat (37) Suresi ayet 8, 9: "Ki onlar (vesvese verenler) Mele-i Âlâ'ya kulak verip dinleyemezler, her yandan kovularak atılırlar. Onlar için ahirette de ardı arkası kesilmez bir azap vardır." (Hasan Basri Çantay). Sâd Suresi, 69. âyette de: "Yüce topluluk (Mele-i Âlâ) tartışırken (aralarında) neler geçtiği hakkında

bir bilgim yoktu. 70. "Ben (Hz. Muhammed) ancak apaçık bir uyarıcı olduğum için bu bilgi bana vahyolunuyor" (Süleyman Ateş)

Demek ki o Yüce Yönetici Kurul, peygamberleri seçiyor, ona vahy edilecek bilgileri seçiyor. Bu kurul dördüncü düzen varlıklarıyla da bir etkileşim ve bilgi alışverişi içindeler. Böylece gönderilecek bilgiler, o günkü insanların anlayacağı dille hazırlanıyor. Devirler değişince, insanlar bilgide, sevgide, iyilikte doğrulukta yükseldikçe, yeni bir elçi görevlendiriliyor. Ona, esasta aynı, ama kapsamı büyük yeni bilgileri vahyediyorlar. Böylece bir sıra dinler oluşuyor. Son din ve son peygamberin geldiği bildirildiğine göre, yeni bir din gelmeyecektir. Şimdi insanlara yeni bilgiler medyumlar aracılığıyla, bilimsel metotlarla gönderiliyor. Bunun kararını veren, Büyük Parlak Varlığın emrindeki Yüce Kurul oluyor. Elbette hepsi Yüce Yaradan'ın gözetimi altında ve O'nun onayıyla oluyor. Büyük Parlak Varlığın ve Yaradan'ın

onayını aldıktan sonra o kararları uygulamak artık onların görevi oluyor. Demek onlar, karar alırken aralarında fikir alışverişi içinde bulunuyorlar. Akıllı varlıkları ve daha aşağı kademedeki tüm canlıları yöneten, onlara yeni yollar çizen, onların kader planlarını düzenleyen de onlardır. Dünyada olacak doğal olaylara da onlar izin verirler.

Yaradan'ın kanunları her yerde geçerlidir. Akılla donanmış, hür iradeleriyle istediğini yapabilecek varlıkların iyi davranışlarının iyi sonuçları, kötü davranışlarının kötü sonuçları olacaktır. İnsanların yaptıklarının sonuçlarıyla karşılaşması hemen mi olacak, yoksa daha sonraya mı ertelenecek? O insan dünyadan ayrılmışsa, tekrar dünyaya nerede, hangi ailede, hangi ortamda, hangi şartlarda ve hangi cinste gelecek? Bunları belirleyen o yüce görevlilerdir. İnsan üç yönünden bağlı bir yönünden serbesttir. Serbest olduğu yön akılla yaptığı işlerdedir. Ama herkesin yaptığıının sonuçlarıyla

karşılaşması da bir kaderdir. Bu yönüyle insan kendi kaderini kendisi hazırlıyor. Ama insanın yükselmesinden sorumlu olan varlıkların onun yolunu veya geleceği ortamı belirlemeleri, o insanın dışında bir kaderdir. İnsanın Allah tarafından ilk var olması, yaratılması da bir kaderdir.

Parlak Varlıklar, Melekler iyi davranışları, iyi ve doğru fikirleri sürekli ilham ederek insanlara yardımcı olurlar. Uyarıcı rüyalar göstererek, bazı acı tatlı olaylarla karşılaşmalarını sağlayarak insanları hayra çekmeye çalışırlar. Onlar, gönlünü iyiliklere ve sevgilere açan insanlara yardımcıdırlar. Düşünenlere yardımcıdırlar. Keşiflerde, buluşlarda onların ilham tarzındaki yardımları çoktur. Doğru ve iyi olanları korurlar. "Doğruların gözle görülmeyen orduları vardır." Onlar insanların yükselmelerinde, acı tatlı olaylardan gerekli dersi almalarına, nefis denetlemesi ve vicdan muhasebesi yapmalarına yardımcı olurlar.

Parlak Varlıklar, insanların koruyucuları (hami varlıkları) ve eğiticileridir. İnsanların zorlu tekâmül yollarında hep güçlendirici, cesaretlendirici ve moral verici telkinler yaparlar. Onlar iyi yüceltici ve cesaret verici telkinleri yaparken, vesvese veren de aksi telkinleri yapar. İnsan akıyla mantığı ile doğru olanı bulacak, doğruyu benimseyip uygulayarak yükselecektir. Vesvese verenin telkinlerine uyarsa gerileyecek, sıkıntı çekecek, üzülecek, yaptığı hataların, kötülüklerin kendine döndüğünü, ona azap verdiğini görecektir. Acı çekerek doğruyu er geç bulacaktır. İnsana akıl hürriyeti verilmesinin zorunlu sonucudur bu durum.

İnsanlık dönemini bitiren, Dünya okulundan mezun olan insanlar, yavaş yavaş Parlak Varlık aşamalarına geçecektir. Yükselmiş, insanüstü aşamasına gelmiş bir kimse Parlak Varlık (Melek) olabilmek için elbette sıkı bir eğitime girecek, sonra ona yeni güçler verilmeye başlanacaktır. Nasıl hayvan safhasından insan

safhasına geçen varlığa hür bir akıl veriliyorsa onun gibi Parlak Varlık olacak insanüstü varlığa da Yaradan'ın bahsettiği kudretlerinden biri veya birkaçı verilecektir. Her yönetim basamağından veya düzeninden, bir üst basamağa geçişte böylece yeni güçler kazanacaktır, insanlık aşamasından gelen varlık. Bu durumda Dördüncü Düzendeki bulunan Parlak Varlıkların ne derece büyük güçlerle, büyük bilgilerle ve büyük yeteneklerle donandığını tahmin etmek zor olmayacaktır. Onlar Yaradan ile kulları arasında elçilik görevi yaparlar. Yaradan'ın dilediği şekilde toplanırlar. O'nun buyruklarını nasıl uygulayacaklarını aralarında görüşürler, Mele-i Âlâ ile fikir alışverişinde bulunurlar ve onlara uyarlar. Tüm parlaklar sürekli olarak Büyük Parlak'ın gözetimindedirler. Hızır denilen ve zaman zaman Dünya'da da dolaşan hayırlı da görevli Meleklerden biridir. Hızır'la Musa'nın hikâyesi önemlidir ve Kur'an'da ve Bilgilerimizde bu hikâyeye uzunca anlatılmaktadır.

Tanrı'nın Öyküsü

Ahmet Kayseriliolu, Psikolog

İleriki yazılarımda Richard Dawkins'in Tanrı'nın varlığını inkâr eden ve dünya çapında popüler olduğundan, çağımızda "ateizmin ilmihali" diyebileceğimiz "Tanrı Yanılgısı" kitabı üzerinde uzunca duracağım. Bu sayımızda ise yine Tanrı konusuyla ilgili, ancak O'nun varlığı ve yokluğuyla değil, tarih boyunca ve günümüzde insanların bu inancı nasıl yaşayıp, nasıl değerlendirdikleriyle ilgili 2010'da dilimize çevrilmiş "Tanrının Öyküsü" kitabını okurken bana neler düşündürdüklerini anlatmak istiyorum.

ÇOK YÖNLÜ BİR YAZAR

2005 yılında İngiltere'de yayımlanmış bu kitabın yazarı Robert Winston asla sıradan biri değil. Aslında kitap onun BBC televizyonunda yayınlanmış dizi konuşmalarından derlenmiş. Bunun gibi pek çok konuda bilimsel TV dizilerinde konuşmacı olduğundan halkın çok yakından tanıdığı biri kendisi. Bir tıp profesörü olarak İngiltere'nin en ünlü bilginlerinden biri olmasına rağmen, kürsüsünde sıkışıp kalmamış, bildiklerini kitaplarıyla, konuşmalarıyla paylaşmanın zevkini yıllar boyu doya doya yaşamış. Sadece bu kadar da değil. İşçi Partisinin bir üyesi olarak Lordlar Kamarasında siyasetin göbeğinde hizmetleri de var kendisinin. 500 yıl önce İspanya'dan göç etmek zorunda kalan köklü bir Musevi ailenin 1940 doğumlu mensubu. Üreme fizyolojisi, genetik araştırmaları ve tüp bebek konusunda uzmanlaşmış bir profesör. Bunların yanısıra aile geleneğine uyarak klasik İbranice ve Aramiceyi de iyice öğrenmiş. Böylece Musevi ve Hristiyan kutsal kitaplarını aslından inceleme imkânına kavuşmuş, İslâmiyet'le ilgili yazılarından da Kur'an-ı Kerim'i, Hz. Muhammed'i ve İslâm tarihini yeterince incelediği anlaşılıyor. Yazar kitabında Tanrı'nın varlığını sorgulamadığını açıkça ifade ediyor. (S. 19) İleriki sayfalarda da kendi inanç dünyasını şu satırlarla ortaya döküyor:

"Kişisel görüşlerim pek çok bilgin tarafından da tartışmalı olarak kabul

edilecektir. Ben bir Tanrı tanımaz değilim. Tanrı'nın doğasını anlamış gibi yapmıyorum; ahlâk kurallarımızın insan yapısı olup olmadığını, bir genetik programın parçası ya da Tanrı'nın armağanı olup olmadığını bilmiyorum. Ruh kavramını tam olarak anlamıyorum ve ölümden sonra bir yaşam olup olmadığı hakkında da hiçbir fikrim yok. Ama Tanrı'nın var olabileceğini kabul etmeye hazırım. Öte yandan da geleneklerine bağlı bir Yahudiyim. En yakın bilgin, meslektaş ve dostlarım benim bu durumumu komik buluyor. Bazıları benim biraz kaçık biri olduğumu düşünüyor." (S.29)

SABETAY SEVİ FENOMENİ

Amacım kitabın tanıtımı ve tenkidi olmayıp, bende uyandırdığı düşünceler demiştim. Bu nedenle ilk olarak hiç sıra gözetmeden orta sayfalarda uzunca anlatılan Sabetay Sevi (1625-1676) fenomeni üzerinde durmak istiyorum. Çünkü şimdi bile ülkemizde gündem konusu. Sabetaistler diye onca kitap yayınlanıp durmuyor mu?

1665'de Osmanlı şehri Gazze'de kendisini Tanrı'nın elçisi, Musevilerin hasretle beklediği kurtarıcı Mesih ilân eden Sabetay Sevi, Suriye üzerinden İstanbul'a doğru yola çıktı. Yolu üzerindeki kentlerde Musevilerce histerik bir coşku ve büyük bir inançla karşılanıp desteklendi. "Niçin İstanbul?" diye sorabilirsiniz. Hiç şaşırmanın. Gücünün zirvesindeki Osmanlı İmparatorluğu padişahını tahtından indirip, kendisi

oturacaktı imparatorluk tahtına. Ve bunu yol boyunca açıkça söyleyip duruyor. Coşkulu kalabalık da akılları torbada histerik bir onayla onu başkente yolcu ediyorlar. Osmanlı vezirleri akıllı. Adamı öldürerek gadre uğramış efsanevi bir peygamber yapmak yerine, onu kendi dili ile kelimeyi şahadet getirip Müslüman yapıyorlar. Ve inananları da çoğunluğu Selanik'te olmak üzere onun peşinden din değiştirip Müslüman oluyorlar.

Eskiden yuvaya geri dönmüş anlamına "Avdeti" diye anılan bu Sabetaistler; sonraları içtenliklerinden şüphe ve biraz da küçümseme anlamı taşıyan "Dönme" diye isimlendirildiler. Aradan 350 sene geçti. Hâlâ kuşkuyla bakılıyorlar. Hattâ üzerlerinde bol bol komplo teorileri bile üretiliyor. Hak yerini bulsun diye söylüyorum, aralarında beş vakit namazında olan yakın tanıdıklarım var. Üç semavi dinin özlerinden bir sentez yapıp çocuklarını özenle yetiştiriyorlar...

Meraklısı komplo teorileriyle uğraşp dursun. Herkesin işi kendine. Beni, Sabetay Sevi ve benzerlerinde asıl ilgilendiren "peygamberim" diye ortaya çıkan değil de fazla düşünüp taşınmadan çabucak onu kabul edip benimseyenler. Yazar kitabınının 307-313 sayfalarında uzunca anlattığı Sabetay Sevi'ye normal gözüyle bakmıyor. Büyük olasılıkla bipolar (çift kutuplu) manik depresif ruh halinde olduğunu söylüyor. Yani zaman zaman aşırı coşku

içinde anlamlı anlamsız durmaksızın konuşan, zaman zaman da depresif bir ruh haline girip kabuğuna çekilen anormal bir kişilik. Dediğim gibi beni ilgilendiren o ve benzerleri değil, kayıtsız şartsız peşine takılanlar. Böyleleri her zaman zuhur edebilir. Yakınlarda "İsa'yım" diye ortaya çıkıp garip kıyafetlere bürünen Hasan Mezarıcı olayını yaşamadık mı?

Peygamberlik, Tanrı Elçiliği gibi bir iddia ile ortaya atılan birinin kişiliğini ve akıl sağlamlığını elbette inceleyeceğiz. Ama sadece o kadar değil. Görevli olduğuna inanabilmemiz için, onun yüce kattan getirdiklerini her türlü eleştiri hakkımızı sonuna kadar kullanarak, kafa çatlatırcasına alabildiğine incelemek ve irdelemek zorundayız. Yüce kattan geldiği iddia edilenlerin gerek ifade biçimi gerekse içerik olarak eski kutsal metinlerle karşılaştırılması ve yeni olarak ortaya neyin konduğunun temiz bir akılla sonuna kadar incelenmesi asla vazgeçilmeyecek çok önemli bir ön şart.

Hız. Muhammed'in tek mucizesi, ortaya koyduğu Kur'an âyetleridir. Gönlü yeniyi kabule açık Musevi ve Hristiyan din bilginleri, âyetleri gerek ifade gerek içerik olarak inceleyip "Bu da Tanrımızın katından" yargısına varmaktan kendilerini alıkoyamamışlardı. Onlar Tanrı'nın değişmeyen ahlâk hükümlerini Kur'an'da da bulmuşlar, ayrıca O'nun katından gelen yeni bilgilerin haşmetini görüp bunun bir kul

sözü olamayacağını anlayıp önünde saygıyla eğilmişlerdi.

HZ. İSA GELDİĞİNDE ÇOK ŞEY SÖYLEMELİ

Kitapta çağımızda yaşanan bir peygamberlik olayına da değiniliyor. Afrika Kongo'da Simon Kimbangu (1887-1951) doğuştan değil, nerdeyse otuzuna yaklaşmışken misyonerlerce vaftiz edilip Hristiyan yapılıyor. Bir iki yıl sonra da İsa'nın kendisiyle konuşup peygamber olarak görevlendirdiğini vaaz etmeye başlıyor. Onulmaz hastalıkları iyileştiriyor, körlüğü tedavi ediyor, hattâ bir defasında ölmüş bir çocuğu bile dirilttiği söyleniyor. En önemli mesajı sömürgecilığe karşı olması. Milliyetçilik ve bağımsızlık aşkı, inananların da alabildiğine artınca, sömürgeci Belçikalıların yapacağı tek şey kalıyor: Hapse tıkmak. O ölünceye kadar 30 yıl boyunca hapiste çürürken, seçtiği 12 havarisi ve yandaşları boş durmayıp öğretisini dört bir yana yayıyorlar. Bugün bağımsız bir kilise olarak 12 milyon üyesi olduğu söyleniyor. Derinliğine dinsel kültürleri pek olmadığından, mucizelerle ve özgürlük aşkıyla gönülleri alevlenmiş Afrikalı kardeşlerimizi bu inançlarından dolayı fazla eleştiremiyoruz. Ne var ki, Hz. İsa'nın 2000 yıl sonra, Simon Kimbangu kanalıyla neredeyse yalnızca özgürlük müjdesi ve sömürgecilik karşıtı bir mesajla gelmiş olması, insanlığın bunca derdine karşı başka hiçbir öğreti ortaya koymaması akılla bağdaşır bir şey değil.

YAPMA PUTLAR UĞRUNA İŞLENEN KORKUNÇ CİNAYETLER

Kitapta Güney Amerika'nın ortalarında yaşamış olan Aztekler'in insan kurban etme dinsel törenleri anlatılırken, insanoğlunun din ve töre uğruna işlediği cinayetlerden tüylerimiz diken diken oluyor. Her yıl işlenen bu kurban merasimlerinde yüzlerce, binlerce insan bir rahibin elindeki bıçakla bir vuruşta göğüs kafesinin altından karnı enlemesine yarılarak öldürülüyordu. İspanyollar 1500'lerde Meksika'yı işgal ederken oradaki piramitlerin kurbanların kanıyla kızıl kahverengiye döndüğünü dehşetle görmüşlerdi. Kentlere henüz ulaşmamışken uzaklardan kurbanların kötü kokusunu duyabiliyorlardı. Törenden önceki aylarda kurbanlara özel bir ihtimamla iyice bakılıyor, kutsal bir işin adayı muamelesi yapılıyordu. Sanki bundan onur duyması isteniyordu kurbandan. Bıçakla karnının yarılması törenin birinci kısmıydı. Henüz yaşamakta iken göğsünden kalbi çıkarılıp, atar durumda iken havaya kaldırılıyor ve halka gösteriliyordu. Piramidin zirvesinde bu işlemler yapılıp kurbanın ölümü gerçekleşir gerçekleşmez ceset piramidin merdivenlerinden yuvarlanıyor, yerde başı kesilip tapınağın yanındaki kafatası raflarına yerleştiriliyordu.

16. yüzyılda Batı dünyası ilâhi dinlerin buyruklarına uyarak insan kurbanını çoktan terk edip unutmışken, Güney Amerika'nın hâlâ eskilerde

çakılıp kalması tek tanrılı İbrahimî dinlerin insanlığın gelişmesine yaptığı katkıyı bir daha gözler önüne seriyor.

Hız. İbrahim'in adı anılınca, ona da oğlunu kurban etmesinin Allah tarafından emredilmiş olduğu aklımıza hiç gelmez mi? Putlar için insanın kurban edilmesini bu kadar dehşetle karşılarken, tek Allah kavramının pekişmesinde en büyük katkılardan birini yapmış olan Hız. İbrahim'e Yaradan tarafından bu emrin verilmesi bir büyük çelişki değil mi?

Zamanımızdan 4000 yıl kadar önce yaşamış olan Hız. İbrahim'in döneminde insan kurban edilmesi dünyamızda yaygın olmasına rağmen, Peygamber bu emri aldığı zaman kulaklarına inanamamış dehşet içinde kalmıştı. Rahman, Rahim ve merhameti sonsuz olan Âlemlerin Rabbi böyle bir şeyi ondan nasıl isteyebilirdi? O Allah ki, yangınların içinden onu sağ çıkarmış, öldürdüğü kuşları canlandırıp ona geri vermişti. O'nun gücünün her şeye yettiğini, boş bir şey yapmadığını Hız. İbrahim herkesten iyi biliyordu ama bu emrin içindeki hikmeti, aklını ne kadar zorlarsa zorlasın anlamasına imkân yoktu. Nitekim kurban yerine varıncaya kadar geçen iki gün boyunca "Yarabbi oğlumun yerine benim canımı al" diye sürekli yalvarıp durmuş, Yaradan'dan sadece "İbrahim sakın ol, benim Tanrı olduğumu bil" cevabından başka bir söz alamamıştı.

Kryon bilgilerinde ilk iki günün öyküsünü okurken, işin sonunu

bilmeme rağmen, İbrahim'in yaşadığı büyük buhrana duygudaşlık etmekten kendimi alamamıştım. 3. gün ise karşımıza bambaşka biri çıkıyordu. Peygamber gerçek teslimiyetin Tanrı ile birlikte iş görmekten geçtiğini, olayın gidişatına kendisinin de yön vermesi gerektiğini anlamıştı. Artık karşımızda ağlayıp, sızlayıp yalvaran biri değil, derin konsantrasyon ve meditasyon ile oğlunu kurban etmeye değil bir kurtuluş kutlaması yapmaya giden bir peygamber vardı. O da Tanrı'nın bir parçası idi ve realiteyi değiştirme hakkına sahipti. Nitekim sunak yerine varıp emri yerine getirmeye hazırlanırken bildiğiniz gibi, gökten gelen bir koç ile, insan kurban etmenin ilâhi âlemce asla onaylanmadığı böyle dramatik bir olayla tüm insanlığa kesinkes tebliğ edilmiş oluyordu.

Hız. İbrahim gerçekte tüm semavi din sahipleri adına bir kutlama yapıyordu artık orada. Ve "Tanrı'nın hikmetinden sual olunmaz" sözü bir kez daha doğrulanıyordu. Ne var ki, İbrahim'den çok sonraki yüzyıllarda yaşamış olan Aztekler, semavi din bilgilerinden habersiz olduklarından hâlâ insan kurban etmeyi bir marifet sayıp kanlı dehşet sahnelerini yineleyip duruyorlardı...

ÇINGIRAKLI YILAN MUCİZESİ (!)

Ama yine de ilâhi âlemden peş peşe gülyüzlü peygamberler gönderildi. Yaradan'ın gerçek kardeşlik, barış mesajları, değişmeyen ahlâk kuralları

tekrar tekrar hatırlatıldı, etraf güllük gülistanlık oldu diyebilir miyiz hiç? Ülkemizde her gün yaşayıp durduklarımız, gönderilmiş tüm resûllerin, nebilerin getirdikleri gerçeklerin çarpıtılıp değiştirilmesinden bu yana, ancak gözyaşları içinde olduklarını düşündürüyor bizlere. Dünyanın en uygar ülkelerinde bile din adına ne saçmalıklar yaşanıp duruyor.

Kitapta ABD'de 100 yıl kadar önce bir kilise kurucusunun ateşli Pazar vaazı verdiği sırada cemaatten birinin kürsüye çingiraklı yılanlarla dolu bir kutu fırlatması olayından bahsediliyor. Rahip istifini hiç bozmadan yılanlardan birini alıp, İsa'nın sözlerinden alıntılar yaparak başı üzerine kaldırıyor ve ne garip ki, yılan ona hiçbir şey yapmıyor. Bu mucize, anında dört bir yana yayılıp moda gibi tekrarlanıp durmaz mı? Ve çingiraklı yılan ısırıldığı halde, tıbbi yardımı reddedip işi Allah'a havale eden 120 kişi göz göre göre ölüp gidiyorlar.

İncil'de Hz. İsa'nın çölde 40 günlük denenmesi anlatılır. Şeytanın "Rabbine güveniyorsan haydi kendini tepeden aşağı at" sözüne İsa'nın cevabı çok muhteşem: "Kutsal Kitapta Rabbini denemeyeceksin" denmişti bize. Hz. İsa'nın bu sözünü her gün tekrarlarlarken, çingiraklı yılanlarla Rabbini deneyenlerin akıbeti de ortada. Ve bu modayı ilk ortaya koyan kilise kurucusu rahip 1955'de çingiraklı yılan sokmasından öldü. Ama kanunen yasaklanmasına rağmen bazı ücra yerlerde hâlâ uygulanıyormuş.

Çocukluğumda Karaman'da bu deneme işine kalkışan birinin yaşadıkları biraz ibret, biraz mizah olarak dilden dile anlatılıp durur. Öyküsünü tekrar anlatarak yazımı bitiriyorum:

"YA ALİ, VAKTİN GELDİ, UÇ"

Dağlık ve verimsiz toprakları olan köylerinden geçim kaygısıyla Karaman'a göçen ve orada dişleriyle, tırnaklarıyla didine didine sağlam bir yer edinen üç erkek kardeş; dinlerine çok bağlı oldukları için, en küçükleri, dördüncü kardeşleri Ali Okur'u İstanbul'a, medrese eğitimine gönderirler. Gerçekten, dağ köyünden İstanbul'a, büyük bir azim, irade ve girişimcilik örneği... Ali Okur, emekleri boşa çıkarmaz. Arapçayı ve Farsçayı da öğrenerek medreseyi başarıyla bitirir. Artık ismi Ali Okur değil, Hoca Ali'dir. Medresede gerçekten Hz. Muhammed'in getirdiği dini mi öğrenmiştir Hoca Ali, yoksa yüzyıllar boyunca nesilden nesile; eksik, gedik aktarıla aktarıla insan yapısı bir öğretiyi mi tahsil etmiştir, bunu birazdan göreceğiz.

Karaman'a dönen hocamız, öğrendiklerini, doğru diye bellediklerini köylerde ve şehirde çocuklara, büyüklere Ku'ran dersleri vererek hemşerileriyle paylaşır, camilerde imamlık yapar. Bu arada kendisi için de boş durmaz. Ermişlerden olabilmek, Yarıdan'ına daha yaklaşabilmek için bir tarikata girerek sabahlara kadar süren zikir ve ibadetlere koyulur. Gönülleri arıtmak, sevgi basamaklarında yükselt-

mek için ortaya konmuş, Mevlânalar, Yunuslar yetiştirmiş Tasavvufun geçen yüzyıllar içinde, binbir tarikata bölünüp, aslından ve esasından saptığını, bir şekil ve merasim kalıbına büründüğünü Hoca Ali, o devirde nereden bilecek. Akıl ve mantık bir yana, şeyhi bir yana. O artık verilen talimatların santimi santimine uygulandığı ve sonunda üstün insan olmayı; doğrulukta, iyilikte, çalışmada, bilgide ve sevgide yükselmekten ziyade; mucize ve keramet sahibi olmayı hedefleyen bir öğretinin içinde gecesini gündüzüne katmaktadır. Onca tahsiline rağmen onun başını belâya sokacak da tam tamına bu keramet merakı olmuştur.

Hoca Ali'nin ormancılık mesleğini seçen ortanca oğlu, diğer kardeşlerinin aksine, hayatı dolu dolu yaşamayı seven, şakacı ve şen mizacından dolayı aile çevresinde "Hayta" diye anılan deli dolu bir delikanlı. Babasının sabahlara kadar süren ibadet ve zikirlerinden mucize ve keramet dileklerinden de alabildiğince rahatsız. Yine böyle, Hoca Ali'nin ibadet ve zikirlerle geçen gecesinin sabahına doğru, babasının dua ve abdest alma seslerinden uyanan "Hayta oğul" babasına masum bir şaka yapmayı oracıkta planlar. Amacı sadece gülmek değil, eğlenmektir; sonucunun ne kadar dramatik olacağını aklına bile getirmez. Her neyse, bizim "Hayta" zikirdeki babasının haberi olmadan, gizlice odanın içindeki yüklük bölümüne süzülerek şakasını uygulamaya başlar. Sesine gapten gelen bir sedâ olması

için uhrevî bir hava vererek seslenir:

- Ya Ali ya kulum Ali, vaktin geldi uç!..

Hoca Ali, sesi duyunca önce irkilir, heyecanlanır ve beklemeye başlar. Tek defalık hitapların şeytanî diye değerlendirildiğini, Allah'tan gelmesi için bunun, araya fasılalar koyarak, üç defa tekrarlanması gerektiğini hayta oğul evvelce babasından işittiğinden, biraz bekler. Ve sesini daha da kalınlaştırıp, boğuklaştırarak bir daha seslenir:

- Ya Ali ya Kulum Ali, vaktin geldi uç!..

Ve böylece bu uhrevî çağrısını üçe tamamlar. Hoca Ali'nin eli ayağına dolaşır; ses üçlenmiş, rahmanî olduğu kesinleşmiştir. Oh nihayet, bunca çabası boşa gitmemiş, o da ermişler katına yükselmiştir. Hiç vakit kaybetmeden; besmeleler, dualarla postunu da yanına alarak, sabahın alacakaranlığında dama çıkar. Çok şükür ki, burası çok katlı olmayan bir evin toprak, düz damıdır. Ucuna kadar gelip postunu serer, secdesini zikrini tamamlayıp, "Allah-ü Ekber" deyip kendini boşluğa bırakır. Tabii ki, duyulan bir kanat sesi değil, yere çakılan Hoca Ali'nin gümleneyi bedeni; feryat ve figana dönüşen acıklı iniltileridir. Hayta oğul ve sabahın sessizliğinde yataklarından fırlayan aile üyeleri hoca efendinin imdadına koşarlar. Neticede tedavisi epeyce bir zaman alan Hoca Ali bir süre sonra ancak ayağa kalkabilir.

Buna da şükür!

Tarih Süreci İçinde Türkiye

Güngör Özyiğit, Psikolog

*İnsan araç ve gereç yaparak doğayı değiştirirken,
kendi doğası da değişikliğe uğrar.*

Tarih, insanın insan olma olanaklarını gerçekleştirme sürecidir. İnsan, dünyayı ve kendini tanıyarak, bilgi ile aydınlanarak, pratik içinde pişerek, aşama kaydederek ve kendini aşarak bugüne gelir. Hep daha ileriye doğru akan zamanla birlikte değişip dönüşerek sürekli bir devinimin öznesi olur.

İnsan uzun süre bir sürü psikolojisi içinde uyuduğu ya da uyutulduğu uykudan, yeni çağın şafağına uyanır. Birey olduğunun bilincine erer. Hak ve özgürlüklerinin farkına varır. Yıldızının parladığı, tarihinin yüksek gerilimli anlarında evrim, devrime dönüşür, Toplum yapısı niteliksel değişimlere uğrar. İnsanın toplumdan ayrılmaya-

çağı, ikisinin bir bütün oluşturduğu gerçeği ne yazık ki geç zamanlarda anlaşılır.

İnsan tarihe bakarak ve tarih yaparak geleceğini belirler. Bu anlamda tarih, hep toplum halinde yaşayan insanların, gelişim evrelerini içeren bir oluşum sürecidir. Tarih bilincine erişmek, söz konusu evreleri tanımak olduğu kadar, insan ve insanlığı daha ileriye götürme iradesini de beraberinde getirir.

Tarihi insanlar yaptığına göre, gerçekte tek bir tarihten, insanlık tarihinden söz edilebilir. Aynı ayrı ulusların tarihi, onun bölümlerini oluşturur ancak. Renkler her ne kadar farklı görünseler bile, hepsi de beyaz ışığın değişik dalga boylarındaki yansımasıdır aslında. Ve her nesne, ışığa gösterdiği tepki ile emdiği ve yansıttığı ışığa göre rengini verir ve ışığın içinde erir.

1000’li yılların ilk yarısında, dinin ve derebeylik düzeninin bir baskı aracı olarak egemen olduğu Ortaçağ’ın alacakaranlığı bağrında Yeniçağ’ın tohumlarını taşır aynı zamanda. Orta çağ daha çok insanın içe dönük, bir köşeye çekilip, nefsini düzeltmesine, Tanrı ile ilişkisinin bilincine ermesine yönelik bir çalışma dönemidir.

1000 yılın ortasında, Rönesans ve Reform hareketiyle, insan baskıdan silkinir ve kendine gelir. Aydınlanma ve devrimlerle birlikte, insanoğlu kendi yazgısını belirleme konusunda söz ve hak sahibi olur.

EŞİTLİK, KARDEŞLİK, ÖZGÜRLÜK

Yeniçağ’ın karakteri, dışa ve işe atılmasıdır, eyleme geçmesidir. Hak ve özgürlükleri kazanmak için mücadele etmesidir. İnsanlık adına bazı kazanımlar sağlamasına karşın, devrimlerin amaçladığı özgürlük, eşitlik ve kardeşlik gibi kavramların içleri tam olarak doldurulamaz.

1789 Fransız Burjuva devrimini gerçekleştirenler; yönetimi ele geçirdince bencilliklerine yenilirler ve kısa sürede, söz konusu kavramları kendi sınıf çıkarlarına uygun hâle getirirler. Devrimin halk yararına getirdiği tek yenilik, yasalar önünde eşitliktir. Ama bu kez de yasalar önündeki eşitsizliğin yerini servet bölüşümündeki eşitsizlikler alır ve paranın sağladığı güç sayesinde zenginler, yasalar önündeki eşitliği, kendi faydalarına olacak şekilde rahatça bozarlar. Yoksul yığınlar, çok geçmeden şunu anlarlar: Ekonomik eşitsizliğin somut gerçeği yanında, yasalar önündeki eşitliğin sağladığı üstünlük, biraz soyut ve biraz da hüsnü kuruntu olarak kalmaktadır.

Kardeşlik; halkın mal mülk sahibi burjuvalarla el ele, soylulara karşı başlattıkları devrimden kalma güzel bir anıdır sadece. Devrim başarıya ulaştıktan sonra nedense bu unutulur. Belki de halkın işi orada biter. Burjuva devriminin getirdiği özgürlük de eşitlik ve kardeşlik gibi soyut ve biçimseldir. “Yasalar çerçevesi içinde insan iste-

diğini yapmakta özgürdür” denilir. Oysa bu, daha çok zenginlere özgü bir özgürlüktür. Zira ekonomik özgürlük olmadan, diğer özgürlükler kâğıt üzerinde yazılı değerler olarak kalır.

İşte sosyalist bir devrime tam da burada gereksinim duyulur. Böylece özgürlüğe ekonomik bir boyut kazandırılabilir, ama ne var ki sonuçta sosyalist devrimler de uygulamada, yönetici azınlığın ve uzman bürokrat kadronun diktasına dönüşür.

Yeniçağ’ın Ortaçağ’dan öğrendiği önemli bir ders de dinin insan elinde yozlaşmış, adeta bir baskı ve zulüm aracına dönüştüğünü görmek; laiklik ilkesi ile dinin siyasetten arındırılıp, bu kutsal alanı, Yaratan ile yaratılan arasında çok özel bir ilişki olarak, vicdan özgürlüğü içinde değerlendirmektir.

BİREYSELLİK SÜRECİ

Milenyum çizgisinin belirgin bir özelliği de birey olma bilincinin git-gide güçlenmesidir. İnsanın ayrı bir varlık olduğunu fark etmesi, bir yandan yalnızlık, çaresizlik duygusu doğururken, diğer yandan da kişisel çaba ile güç kazanmasına yol açar. Dinsel baskının kalkması, geleneklerin gevşemesi, devlet gücünün bir ölçüde dizginlenmesi, özgür düşüncenin yaygınlaşması, ekonomik alanda “bırakınız yapsın, bırakınız geçsin” ilkesinin geçerli kılınması, bireyi kendine dayanmak, kendi gücüne güvenmek zorunda bırakır.

Kapitalizm ona dilediği kadar kazanma şansı tanır. Zengin olmak, ün kazanmak, mal mülk edinmek elindedir artık. Karışını görüşeni yoktur. Başarıdan başarıya koşmak işten bile değildir, yeter ki parası olsun. Onun için çok çalışmak gerekir. Vakit nakittir. İş ve para tanrılaşır sanki. İş adamı, Ortaçağ’daki din adamının yerini alır; o denli saygınlık kazanır. Yeni dinin her kapıyı açan anahtarı paradır. Bu arada özel girişim özgürlüğü insanda bazı yeteneklerin gelişip güçlenmesini de sağlar. O sayede insan kendine güvenmeyi, sorumluluklar yüklenmeyi; kararlar verip risklere girmeyi ve çalışıp çabalayarak, iş ve hizmet ortaya koymanın erdemini öğrenir. İş yapma becerisini edinir.

Böylece kapitalizm, bireyi yalnızca geleneksel bağlardan kurtarmakla kalmaz, aynı zamanda onda aktif, eleştirici ve sorumlu bir benliğin gelişmesine olanak sağlar. Ama diğer yandan sermayenin emeği alabildiğine sömürmesine de yeşil ışık yakar. Sağlıklı yol; sağ ve sol görüşteki yararlı yanları alıp, ona tanrısal boyut da ekleyerek, bireyle toplum arasında dengeli bir ilişkiyi kurabilmektir. İnsanın tarih boyunca kazandığı birikim, eğer isterse, bunu başarmasını sağlar.

İnsan araç ve gereç yaparak doğayı değiştirirken, kendi doğası da değişikliğe uğrar. Doğal insandan toplumsal insana geçiş, uygarlığı da simgeler bir bakıma. Her kuşak geçmişten, atalarından aldığı yeni değerler ekleyerek

geleceğe, çocuklarına bırakır. Böylece tarihin bayrak yarışı, elde ele geçerek bugüne ulaşır.

TÜRKİYE'NİN MİSYONU

Bin yılın başlarında, kendi istekleriyle islâm dinini kabul eden Türkler, ilerleyen zamanlarda İslâm'ın koruyucusu kesilirler ve Haçlı seferlerine karşı kale gibi dururlar. Selçuklular'dan sonra Osmanlılar da İslamiyet'i üç kıtaya yayar. Otuz kadar ırkı bünyesinde barındırarak ve adaletle yöneterek, egemenliklerini 600 yıl sürdürmeyi başarırlar.

Türkiye, tarih içinde atalarının yerine getirdiği bu görevin günümüzde doğal adayı durumundadır. Türkiye'nin geçmişten getirdiği miras olarak tarihsel bir deneyim ve birikim zenginliği vardır. Bu hepimizin kolektif bilinçaltına işlenmiş, genlerimize yazılmıştır. Bozulmadan duran Kur'an'a dayalı bir tasavvuf kültürüne sahibiz. Buna bağlı olarak Ahmet Yesevî, Yunus Emre, Mevlâna, Hacı Bayram ve Hacı Bektaş-i Veli gibi nice evrensel değerler yetiştirmişiz.

Üç yüz yıldır batılılaşma çabası sonunda, Batının akılcı ve bilimsel görüşünü belli ölçüde kazanmışız. Yüzde yetmiş genç ve yetenekli bir nüfusa sahibiz. Her konuda yetmişmiş, eğitilmiş bir insan gücümüz var. Laik ve demokratik yönetimi sürdürebilen tek İslâm ülkesiyiz. 20. yüzyılda sömürgeci devletlere karşı ilk bağımsızlık savaşı veren ülke olarak,

Üçüncü Dünya Ülkelerinin doğal önderiyiz. Türkî devletlerle, diğer devletler arasında bir barış köprüsü konumundayız. Kaynayan kazan durumundaki Orta Doğu'da bir denge ve istikrar unsuruyuz.

Tarihsel yürüyüşümüz Güneş'i izliyor: Doğudan batıya doğru... Orta Asya'dan Batı Avrupa'nın ortalarına kadar coğrafyamız Doğu ve Batı'yı birleştiriyor. Kafa yapımız ve birikimimiz de Doğu'nun mistik kültürü ve sezgisi ile Batı'nın akılcı, araştırıcı ve eleştirel düşüncesini uzlaştıracak kapasitede. Ayrıca Anadolu birçok uygarlığın beşiği. Çeşitli kültürlerin buluşup, birbirini etkilediği zengin bir kültür mozağı. Şair İsmet Özel'in de dediği gibi "İnsanlar hangi dünyaya kulak kesilmişse diğerine sağır." Batı, aklıyla kibirlenip kendine kapanmış. Doğu içine dalmış, akli dışlanmış. O yüzden ne Doğu Batı'yı ne Batı Doğu'yu tam anlayabiliyor. Bu sentezi başarabilecek, Doğu'nun gönlü ile Batı'nın aklını bir edebilecek tek ülke Türkiye!...

Öyleyse Türkiye değişen dünya içinde "değişmeyen evrensel değerlerin" öncülüğünü ve sözcülüğünü yeniden üstlenmek durumunda. Günümüzde dünyanın Türkiye'ye ve Türklere biçtiği tarihsel misyon bu. Gelecek Türkiye'nin bu görevi yerine getirme derecesine göre belirlenecek. Ve Türkiye Cumhuriyeti geleceğin ufkunda yeni bir Güneş gibi doğacaktır...

Aristoteles ve Dostluk

Nihâl Gürsoy

Aristoteles'e göre erdemler ikiye ayrılmaktadır. İçsel iyi erdemler ve dışsal iyi erdemler. "İçsel iyi erdemlerin en değerlisi bilgi ve dışsal iyi erdemlerin en değerlisi ise dostluktur" der. Dostluğu, dışsal erdemlerin en değerlisi olarak görmesinin temel nedenini ise insanın sosyal bir varlık olmasına bağlar. Dostluk, sosyal yaşamı sürdürülebilmek için bir zorunluluktur. İnsan doğası gereği, bütün diğer iyilere sahip olsa bile dostlara ihtiyaç duyan bir canlıdır ve dostluk ancak iyilik üzerine kurulabilir. İyilik düzeni ise ancak iyilerin birliği ve beraberliği ile kurulabilir ki, bu dostluğu erdem kılan temel nedendir. Birlik ve beraberlik yalnızca bireyleri birbirine yaklaştırıp birarada tutmakla kalmaz, iyilikleri daha çok ve daha iyi yapmanın, çoğaltmanın da bir yoludur. Devletler, sağlam dostlukların dinamikleri nedeniyle ayakta kalırlar. Çünkü dostluk bir anlamda fikir ve görüş birliği demektir. Uyum ve uzlaşma içerir. Dostluk; birbirinden uzak kuvvetler, farklılıklar,

boyutlar ve perspektifler arasında bir denge sanatıdır. Dostlukta temel alınması gereken unsur, erdeme dayalı olmasıdır. Çünkü toplumlar ancak böyle dostluklar sayesinde; iyilik, doğruluk, hak, fazilet, onur, eleştirel düşünce, felsefe, saygı ve sevgi gibi değerleri kazanabilir. Toplumların yapısı için son derece önemli olan bu unsurlar nedeniyle öncelikle yapılması gereken gerçek dostluğun ne olduğunu ortaya koymaktan geçmektedir.

Aristo'ya göre dostluğun temel motivasyonu sevgidir. O halde, sevgi üzerinde düşünmek gerekir. Sevgi ve onun getirisi olan dostluk, mutluluğa götüren erdemler olsa da sorunumuz bu kavramları ve bileşenlerini bilmekten ibaret değildir. Onları uygulamak gerekir. Sevgiyi, yaşamımızın bir parçası haline getirerek uygulamak, iyilikten ve sevgiden ayrılmadan yaşamak ancak iyi insanların yapabileceği bir iştir. Gerçek ve kalıcı dostluklar ancak iyi insanlar ve iyiliği yaşam tarzı haline getirenler arasında kurulabilir.

DOSTLUĞUN DOĞASI

Dostluk erdeminin özü sevgi, dostun erdemi ise sevmektir. Ancak yine de dostluk karşılıklı olmak durumundadır. Eğer iyilik edimi karşılıklı gerçekleşmiyorsa dostluk yerine yakınlıktan söz edilebilir. Karşılıklı olarak bu yakınlık hissi geliştirilebiliyorsa o zaman dostluk meydana gelebilir. Ayrıca, yalnızca birbirini sevmek ve birbirinin iyiliği için emek vermek dışında tarafların bunu açıklıkla dile getirmesi de gerekmektedir. İki insan arasında kan bağı olmaksızın kurulabilecek sevgi temelli, samimi, faydalı, ileriye taşınan ve kalıcı ilişki düzeyini ifade eden kelime dostluktur. Aristoteles, sınanmış ve denenmiş olanın kalıcı olduğunu savunarak, güven olmadan kalıcı dostlukların kurulamayacağını, güvenin de zaman içinde oluştuğunun altını çizer. “Dostluk, deneyimler yaşamadan kurulmaz” der. Erdemli davranışlar çabucak ve kolayca elde edilmezler, uzun uğraşların sonucu oluşurlar ve kalıcı olurlar. Dostluklar da böyledir, çabucak oluşmazlar, kalıcı olmaları için emek verilmesi gerekir. Çünkü en iyi insan ilişkilerinin bütününde en üst sırada yer alırlar diyerek dostluk bağına kuran erdemleri şöyle sıralar; adalet, eşitlik, güven, kararlılık, ölçülülük, tutarlılık, sevgi ve saygı. Aristoteles’de dostluk kavramı, bütüncül bir erdemi ifade etmektedir.

DOSTLUK ÇEŞİTLERİ

Tüm ilişkiler gibi dostluklar da çeşitliğe sahiptir. Aristoteles’e göre; sevginin

yöneldiği objeye göre temel olarak üç çeşit dostluk bulunmaktadır. Çıkar-fayda dostlukları, haz-hoşluk dostlukları ve etik-erdem dostlukları olarak gruplandırdığı, bu üç dostluk türünden kalıcı ve gerçek olanın sadece etik-erdem dostluğu olduğunu vurgular. Diğerlerinin yanıltıcı dostluk görüntüleri olduğunu, kalıcı ve gerçek olamayacağını söyleyerek gerçekliği ortaya çıkana kadar öyle olduğu sanılan menfaat ilişkilerinden ve geçici yanılsamalardan başka bir şey olmadığını dile getirir ve dostluk kavramı için önceliklerini şöylece özetler:

Asıl önde gelen dostluk iyilerin dostluğudur, dostluğun aslı ve özü olan sevgi ve sevmek edimi hiçbir şeyi araç olarak kullanmaz. Dostunun maddi imkânları, kariyeri, milli ve dini kimliği ile ilgili değildir.

Dostluk, karşı tarafın iyiliğini kendi için veya kendince istemek değildir. O kişinin iyiliğini, kişinin kendi namına ve lehine istemektir. İyilerin dostluğunun temelinde erdem bakımından benzerlik vardır. Bu nedenle gerçek dostluklarda saygı, sevgi, eşitlik, adalet vb. erdemler bir hesaplaşmanın konusu değil, cömertlik, fedakârlık ve diğergâmlık duygularının doğal sonucu olarak yaşanır.

Dostluğun temelinde eşitlik ve benzerlik bulunmaktadır. Bu benzerlik, erdem benzerliğidir. Kendisiyle barışık, iç dengeleri oturmuş, huzurlu ve uyumlu insan, ilişkilerinde de uyumludur. Böyle insanların kuracağı dostluklar da kalıcı ve gerçek olur. İyi insanların dostluğunda,

dostluktan başka bir beklenti olmadığından yapay ve zoraki bir uyum yerine doğal bir uyum söz konusudur. Bir çıkar ya da haz çatışması yaşanmayacağı için, böylesi dostlukların bozulması için bir neden de yoktur. Kendi içinde tutarlı, erdemli ve uyumlu insanlar, birbirleri ile ilişkilerinde de tutarlı olurlar, kötülükten kaçır hattâ kötülüğü engellemeye çalışırlar. Yaşadıkları iç huzurunu dostlarıyla paylaşarak olumlu enerjilerini birbirlerine yansıtarak çoğaltırlar.

Dostluk doğası gereği sıkı bir yakınlık, kesintisiz bir birteliktelik ve yoğun bir ilişki gerektirmektedir. Dost olma isteği dostluk için yeterli değildir. Birlikte yaşanılmayan ya da paylaşılmayan iyi niyetler henüz dostluğa dönüşmemiş temenni ya da yakınlıklardan ileri gidemez. Çünkü dostluğun işareti birlikte yaşayabilmek ve paylaşmaktır.

İnsan için erdem olan dostluk edimi, pasif ve edilgen bir konumu ifade eden sevmek olgusundan farklı olarak aktif bir eylem olan sevmeye edimini içerir. İnsanları kalıcı bir mutluluğa götürecek olan erdemlerin elde edilmesi elbette kolay değildir. Herhangi bir erdeme değerli kılan yoğun ve zorlu bir emekle elde edilmiş olmasının yanında, insanı yüceltmesi ve ruhsal yetkinliğe ulaştırmasıdır. Gerçek bir sevgiyle sevebilmek, ruhsal yetkinliğin önemli göstergesidir.

Aristoteles'in insani ilişki biçimlerinin en üst modeli olarak değerlendirdiği dostluğa dair düşünce ve teorileri günümüz de de önemini yitirmiş değildir.

Her zamankinden daha fazla üzerinde düşünülüp, anlaşılmaya değer bireysel, toplumsal, felsefi ve siyasal değeri bulunan önemli bulguları içermektedir. Aristoteles'de, dostluk erdeminin özünün bir sevmeye edimi ve kardeşçe paylaşım kültürü olduğunu görmekteyiz. Dostluk erdemini elde etmek, yaşamak ve sürdürmek isteyen kişinin sevmeye eyleminde fazlasını neden karşı taraftan beklememesi gerektiği konunun en önemli noktalarından biridir. Çünkü sevmek, sevmekten daha çok yüceltir insanı, aktiftir, eyleme dönüktür, yüce gönüllük gerektirir.

Dostluk, yalnızca bir bireysel ilişki modeli değildir, ideal toplum yapısının mayası ve çekirdeği niteliğindedir. Dostluk, hayatı sıradanlıktan, amaçsızlıktan ve monotonluktan kurtararak yaşamaya değer kılan en önemli unsurlardan biridir.

Pek çok kişi dostluk erdemine ulaşma yolunda kaybolup gidebilmektedir. Nice dostluklar en küçük fikir ayrılığı ve çatışmalarda dağılıp, bozulmaktadır. Bilge ya da erdemli kişiler tarafından hakkı verilen ve uzun ve yorucu süreçler sonucu elde edilen gerçek dostlukların temelinde ise öncelikle gerçeği dost edinmek vardır. İnsanlığın ortak bilinci diyebileceğimiz sağduyusu, dostluk erdemini başarabilenleri her zaman takdir etmektedir. Çünkü dostluk; insanlar arası sevgi ve güven ilişkisinin, yardımlaşma ve dayanışma duygusunun en güzel yolu ve en temel motivasyonudur. Toplumların ayakta kalması ancak bu yolla mümkündür.

Kültür mü İnsanı, İnsan mı Kültürü Şekillendirir?

Seyhun Güleçyüz

Kültür bir toplumun kimliğini oluşturan ve nesilden nesillere aktarılan maddi ve manevi değerler bütünüdür.

Kültür insan yaşamının tümünü ihtiva eder. Toplum halinde yaşayan insanın tarih içinde geçirmiş olduğu değişimlerin hepsi kültür felsefesi alanında incelenir. Kültür felsefesi insan, toplum ve insanlık ile ilgili her şeyi konu edindiği için de dil, din, gelenek, görenek, sanat, teknik, mitoloji, bilim ve felsefe kültürün öğeleri haline gelir. Kültür, doğayı kendi fayda, niyet ve amaçlarına göre ve kendi tekâmülü doğrultusunda değiştiren tek varlık olan insanın ürünüdür.

Kültürü bir felsefe terimi olarak kullanan Alman filozof J. G. Herder'dir (1744-1803). Herder kültürü tanımlarken, onu, toplumların kendileri için yararlı, kendilerine göre iyi ve doğru olarak bildikleri amaçlara ulaşma ve bunları gerçekleştirme yolunda gösterdikleri tüm etkinliklerin evrensel adı diye niteler. İnsanın tekâmülünde kültür kavramı önemli yer tutar çünkü insanın kişiliğinin bir parçasıdır.

Lâtincede kültür, tarla biçme anlamına gelir, ekip biçmek ve özenerek bakmak gibi anlamlara gelen colere sözcüğünden türemiştir. Çiçero (MÖ.106-MÖ. 43) devlet adamı ve filozoftur. Çiçero kültür terimini insanın yetiştirilmesi anlamında kullanmıştır. Kültüre bu anlamı veren "Cultura animi" terimi, insan nefsinin terbiye edilmesi mânâsında ele alınmıştır. Çiçero'nun

bu anlamda ele aldığı kültür kavramı günümüzde de insanın giderek kişilik sahibi olma hali olarak kullanılmıştır. Genelde kültür kavramı çok farklı anlamlarda da kullanılıyor. Bu da kültürün zenginliğinin ifadesi oluyor. Kültürün sosyal miras, gelenek birliği, yaşam biçimi ve değerler açısından ele alınması; kültürün eğitim uyum, köken bakımından incelenip tanımlanması ve çok boyutluluğunun yansımaları olarak görülebiliyor. Örneğin antropolog ve etnograf olan Malinowski (1884-1942) kültürü, insanın insana, maddeye, içinde doğup büyüdüğü fiziki çevreye karşı tavrını belirleyen bir bütün olarak görür. Kültürü tanımlarken ağırlıklı olarak eylem ve etkinlik boyutundan bakar kültüre. Özetle insanın davranışlarını ve kendini değerlendirirken yaşadığı çevreyle birlikte bakar insana.

Alman filozofu Ernst Cassirer (1874-1945) kültürü şöyle tanımlar: "Kültür, insanın toplumsallaşma halinde ortaya çıkan ve tarih içerisinde sürekli değişen yönünü işaret eder." Filozofa göre kültür tüm değişimlerine ve çeşitliliğine rağmen uyumlu bir bütünlük ve ayrıca da topluluğun yapısına göre şekillenip yönelen yapay bir dünyadır. Hâlbuki kültürün en önemli özelliği birlik yapıcı olması, eğitimle bağlarının bulunmasıdır. Çünkü insan geliştikçe, kültürler de değişmektedir.

Kültür insanların özdeki yaşam biçimidir. İnançlar kültürü etkiler. Kültür ayrı ayrı topluluklar oluşturur ve her topluluğun kendine özgü bir kimliği

olmasını sağlar. İnsanlar bu topluluklarda inanıp bağlanır ve uygular.

Bir grubun (halkın, ulusun) dininin, siyasal örgütlenmesinin, ahlâkının, hukuk sisteminin, gelenek ve göreneklerinin, aynı zamanda da biliminin, sanatının ve teknik becerilerinin taşıdığı ortak damgadır. Böylece kültür sayesinde tüm devletlerin ortak değerleri, evrensel kurallar oluşturur. Millet kendi iradesi ve tercihinin bağlı yönde geliştiği için, hattâ kişiliğinin yapısını, gelişmesini etkilediği için eleştiriye kapalıdır. Tarihte toplumlar birbirlerinin kültüründen etkilenmişlerdir. Günümüzde birçok ülkede Avrupa ve Amerika kültürü hâkimdir. Bunun nedeni bu toplumların ekonomik ve siyasi olarak güçlü olmalarıdır.

Özetle kültür insanların gelişmesinde, kişiliğinin oluşmasında büyük rol oynar ve bu bağlamda bir toplumun, milletin geçmişinden günümüze kadar maddi, manevi olarak kendine özgü oluşturduğu her türlü değerdir.

Bir toplumun oluşturduğu ahlâki düşünce ve davranışları da kültürün manevi yönünü tarif eder. Kültür bir milleti saran toplumsal mirastır ve kültürün oluşmasında insanın ihtiyaçları, en başta da birlik olma gereksinimi ön plandadır. Kültürün oluşmasında etken olan hususlardan biri de inanç birliğidir. Bunun neticesinde kültürün birikimle birlikte toplumsal yapı bileşeni ivme kazanır. Toplum oluşturulan kişilerin kültürü ise

bulunduğu toplumun kültürü ile birlikte gelişir. Burada eğitim çok önemlidir. Çünkü gelişen insan kendi kültüründe de değişiklik yaparak onu geliştirir.

Görüyoruz ki, insan daima birlikte olmaya, bütünlüğe yöneliyor çünkü insanın tekâmülü insanla oluyor. Sevgi alışverişi en çok insanlar arasında oluşuyor.

Kültürün Temel Özellikleri:

Öğrenilir Olması: Kültür doğuştan olmaz, öğrenme yoluyla kazanılır. Aile, okul, çevre gibi farklı ortamlarda kültürün değerleri ve normları öğrenilir.

Paylaşılır Olması: Kültür bir toplumun üyeleri tarafından ortaklaşa paylaşılır. Bu sayede insanlar arasında bağ oluşur ve toplumsal dayanışma sağlanır. Türk Kültürü, Arap kültürü gibi...

Süreklilik Göstermesi: Kültür farklı unsurlardan oluşur ve bu unsurlar geçmişten günümüze aktarılır. Bu unsurlar birbiriyle ilişki içindedir. Böylece süreklilik gösterir. Ancak bu kültürün değişmez olduğu anlamına gelmez. Kültürler zaman içinde değişebilir, gelişebilir.

Evrensellik ve Yerellik: Kültür hem evrensel hem yerel özelliktedir. Evrensel değerler tüm insanlığın ortak değerleridir. (Adalet, eşitlik, özgürlük) yerel değerler ise, belirli bir topluma özgü olan değerlerdir. (Efsaneler, el sanatları, yerel yemekler, gelenekler)

Bütünlük Oluşturması: İnsanların en büyük ihtiyacını tamamlar, birliğe katkı sağlar toplumlarda. Mesela inançlar, ahlâki değerler ve hukuk gibi.

Kültürü Oluşturan Öğeler

Dil: Kültürün en önemli unsurudur. Dil, insanların iletişim kurmasını, düşüncesini ifade etmesini ve bilgiyi paylaşmasını sağlar. Bizim Celselerimiz'de “dil edeptir” denir, yani kültürün diğer öğeleri dilin edepli olmasını sağlar.

Gelenek ve Görenekler: Bir toplumda uzun yıllardır süre gelen davranış biçimleridir. Düğünler, bayramlar, cenazeler ve onların ritüelleri gibi. Meselâ, cenazelerde lokma dağıtmak belli bölgelerde uygulanan bir gelenektir.

Değerler: Bir toplumun doğru ve önemli kabul ettiği inançlardır. Değerler insanların davranışlarını yönlendirir ve toplumsal düzeni sağlar. Örnek olarak, yaşlılar odaya girince ayağa kalkmak, yaşlılara yer vermek gibi. Saygı, dürüstlük, hoşgörü gibi insanı yükselten güzel davranışlardır.

Sanat: Bir toplumun estetik anlayışını yansıtan ürünlerdir. Selçuklu tarzı, gotik tarzı gibi. Resim, heykel, mimari, müzik, edebiyat gibi farklı sanat dalları kültürün önemli bir parçasıdır.

Yeme, İçme Alışkanlıkları: Bir toplumun hangi yiyecekleri tükettiği, nasıl

pişirdiği, nasıl yediği de kültüre dâhildir. Her toplumun kendine özgü yeme, içme alışkanlıkları vardır. Bazı toplumlar kabuklu deniz ürünleri yemez.

Maddi kültür: Bir toplumun kullandığı araçlar, binalar, giysiler, giysi biçimleri gibi. Maddi kültür, insanların yaşam biçimini ve teknolojisini anlatır. Çadırlarda yaşayan topluluklar gibi.

Kültür İnsan İçin Neden Önemli?

Kültür toplumun kimliğini oluşturur. Buna toplumsal kültür de denir. Kişiliği de etkiler.

Toplumsal dayanışma: Kültür insanları biraraya toplar, birliği oluşturur. Toplumsal dayanışma sağlar. Böylece insanların tekâmülünü hızlandırır. Tek başına yaşarken tekâmül etmek yavaş olur.

Bilgi aktarımı: Kültür geçmişten, günümüze bilgi ve deneyimlerin aktarılmasını sağlar. Mitolojinin oluşmasına hizmet eder.

Yaratıcılık ve İnovasyon: Kültür kişilerin yaratıcılığına ve inovasyonuna hizmet eder.

Hoşgörü ve anlayış: Farklı kültürleri tanımak insanı bilgilendirir ve karakterinin oluşmasında etkili olur. Hoşgörü ve anlayış açısından.

Din Kültürü: İnançlar insanların ve milletlerin yaşamında çok büyük etki

yapar. Din kültürünün bir diğer özelliği halkları birbirine bağlamasıdır.

Dünya Görüşü: Bir milletin fertleri ortak tutum zihniyet ve davranış bakımından ortak özellikler gösterir. Bu ortak tutum ve davranışlar milletin ortak yaşamıdır. Meselâ, Almanlar çok çalışkan bir millettir gerçekten.

Tarih Kültürü: Bir milletin ortak yaşamışlıklarıdır. Kültür tarihsel süreçte oluşur. Özetle kültürün en önemli öğeleri dil, din, eğitim, sosyal kurumlar, ekonomi ve teknolojidir. İnsanlar dünyaya enkarne olurken bir ülkenin kültürü, kendi tekâmülüne uygunsu o ülkeye doğarlar. Bazen çok zor şartlardaki ülkelere de gelebilirler.

Voltaire kültürü şöyle açıklamıştır: “Aklın bazı bölümlerinin amaca elverişli düşünsel çalışma ve pratiklerle geliştirilmesidir.” Kültürün birbirinden farklı tanımlara sahip olmasının nedeni, onun düşünce disiplinlerine, farklı inanç ve farklı ideolojilere bağlanmak şeklinde ele alınmasından dolayıdır. İnsan her şeyden önce bir doğa varlığıdır ve başlangıçta doğa ile uyum içinde yaşamını sürdürmekteydi. Yaşam gereksinmelerini doğadan toplayıcılık yoluyla kazanıyordu. Bundan sonraki aşamada insan, araç, âlet yaparak diğer doğa varlıklarının karşısında farklılaşmaya başladı. Ürettiği âletlerle güçlendi, doğayı değiştirmeye, dönüştürerek de kendisi için daha geniş çeşitlilik ile kullanmaya başladı. Böylece gelişen insan aklı,

edindiği yaşam tecrübelerinden faydalanarak kültürün oluşmasını sağladı. İnsan-doğa ilişkisinde nesnel ürünler ortaya koyan insanın yaratıcılığı ile tekâmülü de hızlandı, ömrü uzamaya başladı. Böylece insanın insanla ilişkisinden toplum ve toplumsal kültür ortaya çıktı. Bu toplumsal kültür birikimi tarihsel kültürü oluşturdu öyle ki 13 bin yıla kadar dayandı insanoğlunun yaşadığı tarih ve kültürü. İnsanın kendini algılaması başka bir deyişle “Ben kimim?”, “Ben neyim?” sorularına yanıt olarak ortaya koyduğu düşünce, tarihsel süreçte toplumsal kültür benliğinin belirlenmesi başlığı altında incelenebilir.

Kültür için, ortam, çevre, mekânsal yaklaşım yanında, geçmiş, şimdi ve gelecek olarak zamansal bir yaklaşım da gereklidir. Çünkü tarihsel süreç, toplum belleği ya da kimlik sürekliliği sağlaması bakımından yaşamsal öneme sahiptir. Bir toplum geçmişten gelen kültür birikimleri, şimdiki zamandaki diğer kültürlerle etkileşimleri ve gelecek zaman için ortak umutları ve hedefleri bünyesinde yenileyerek barındırır. Kültürler değişebilirler ve toplum bireyleri hoşgörü ve saygı ile bünyesinde tutar. Kültürler toplum bireylerini birbirine bağlı kılar. Ortak bellek, ortak eylem ve ortak amaç birliği olarak kültür, toplumsal kaynaşma aracı niteliğindedir. Toplumların kültürel üretimleri; sanatsal yapılar, dinsel kurumlar, töresel sözleşmeler, hukuksal düzenlemeler, siyasal yapılanmalar, felsefi görüşler gibi biçimler altında

toplum belleğinde biriktirildiği gibi alışkanlık, gelenek görenek, inanç olarak da bireysel belleklerde saklanır.

Önemli olan, kültürlerin ait oldukları toplumun gelişmesini, ahlâki değerlerde yükselmesini, bilimde, ilimde ilerlemesini, bulunduğu ülkeye, çevreye ve doğaya huzur ve medeniyet getirmesini sağlamasıdır. Aksi halde o topluluk hem kendi bireylerinin hayatını hem de bulunduğu çevreyi kaosa çevirir. Kültürlerin şimdiki ve gelecek zamana uygun olması ve topluma itici güç olması şarttır. Bunun için de yeniliğe açık olması önemlidir. Böylece insanlar da çağdaşlaşırlar. Medeni, çağdaş ülkelerdeki göze çarpan en önemli unsur onların çağdaş eğitime sahip olmaları, yaratıcı, ahlâklı insanlar yetiştirmeleridir. Bir toplumun kültürel dinamikleri o toplumun kültürünün değişip dönüşmesini sağlar. Kültür devrimleri bu unsurları harekete geçirerek yapılır.

Herhangi bir somut kültürü tanımlarken onun diğer kültürlerden özgül ayrımını ortaya koymak gerekir. Bunu yaparken o kültürün ırk, din, sanat, töre, felsefe, yönetim biçimi, üretim biçimi, araçları ve üretim ilişkilerini önemsemek gerekir. Bunlar kültür olgusunun temel taşlarıdır. Kültür bir yönüyle eğitimin konusudur. Eğitimin kültür üzerindeki etkisi iki temel noktaya ayrılır:

* Baskı, dayatma, koşullandırma.

* Özgür, rasyonel olma gibi insanca ve ezbere dayanmayan eğitim.

Çağdaş bir eğitim, katılımcılığı, üretkenliği, yaratıcılığı ve akli esas alan geliştirici bir yönteme sahip olmasının dışında çoğulcu, katılımcı, demokratik olmalıdır. Böyle bir ortamda, farklı kültürler de adil ve saygılı biçimde birarada yaşama olanağını elde ederler. Nihayetinde farklı kültürlerle ait insanlar kendi kültürlerini de aşarak üst kimlikte buluşabilirler. Böyle durumlarda insanlar için daima hoşgörü, saygı, tolerans en önemli dayanaktır. Bu da insanın insana farksızlığını gösterir.

Kültür ve uygarlık (medeniyet) kavramları bazen birlikte kullanılsa da farklıdır. Kültür; daha çok yerel bir özellik taşıırken uygarlık, farklı yerel kültürlerden üretilmiş bir takım evrensel değerlerin oluşturduğu alandır.

Ziya Gökalp “Türkçülüğün Esasları” kitabında kültür ve uygarlık yani medeniyet arasındaki farkı şöyle anlatmıştır: “Kültür ulusal, uygarlık uluslararası birkaç millete özgü sosyal kuruluşların toplamını yansıtmaktadır. Uygarlık veya medeniyet, bilinçli çalışmanın ürünü gibi rasyonel özellikler taşır, onun değeri bir milletten diğerine aktarılır. Kültür ise daha çok belirli bir milletin duygularını, heyecanlarını ve iç dünyasını, atalarını ortaya koyar.”

Mustafa Kemal Atatürk: “Medeni olmayan milletler medeni olanların ayakları altında kalmaya mahkûmdur” demiştir. “Toplumların kültür seviyeleri bireylerinin yaşam tarzlarına göre değerlendirilir.”

Çalışmayı Baş Tacı Etmek

Belgin Tanaltay

Çevremize baktığımızda, Dünyadaki her şeyin, insanı çalışmaya yöneltecek şekilde düzenlenmiş olduğunu görüyoruz. Yüce Yaradan'ımız tüm canlı, cansız varlıkları, oluşan, gelişen olayları bilgi üzerine yaratmıştır ve bilgi üzerine işletiyor. Bu bilgiler doğada, olayların içinde insanın düşünerek, çalışıp çabalayarak bulabileceği şekilde depolanmış, gizlenmiş durumda. Yüce Yaradan tüm dinlerde de insan için çalışarak kazanma zorunluluğunu koymuştur. İnsan çalışarak, araştırarak, düşünerek o bilgileri bulmak zorunda. Ve insana diğer canlılardan farklı olarak bir de akıl vermiş. İnsan o akli kullanılarak, her şeyi anlayabilir, öğrenebilir, düşünüp sonuçlara varabilir. Bilgilerimizde de **"Öğrenmek ve bulmak için çalışınız...Size nice iyiliklerin**

ve nice kuvvetlerin sırları verilecek. O güne ulaşmak için çabalayınız." deniyor. Gene Bilgilerimizde **"Siz gerçeklerin tadını tatmak, iyiliklerin ipliğini bükmek için varolansınız."** deniyor.

İyiliklerin ipliğini bükmek, İyi işler yapmak, dolayısıyla sevmek ve sevilmek, iyide ve doğru olarak arınmak. Gerçeklerin tadını tatmak: Bilgiler ve tecrübeler edinerek yükselmek, aklımızı ve ruhumuzu geliştirmek. Bunun verdiği mutluluk çok büyük olduğu için gerçeklerin tadını tatmak diyor. Tüm bunları yapabilmek ve başarabilmek için de çalışmak gerekiyor. Yani çalışmak, hem dünyadaki yaşamımızı sürdürmek için gereklidir hem de öğrenmek, yeni bilgileri alarak tecrübe edinip, yükselmek

arınmak için gereklidir. Ve gerçek insanlığımızı göstermek, iyiliklerin ipliğini bükme için de gereklidir.

Dünya şartları elbette insanları çalışmaya, didinmeye zorluyor. İnsanlar kendileri ve ailelerinin geçimini sağlamak için çalışmak zorundalar. Ama bu zorunluluğun bizler için ne kadar hayırlı olduğunu kabul edebilseniz, boş geçecek her saniyemiz için kendimizi suçlardık. İnsan bedeni, madde olarak hareketsizliğe, ataletle meyillidir. Çünkü madde atıldır, durağandır. Onu harekete geçiren enerji ruhtan gelir. Ruh ise yapısı gereği hep hareket halindedir. Hareketsizlik, durağanlık ruhu sıkır. Akıl ruhun yolunu aydınlatan güneş ışığı gibidir. Ruh aklın gösterdiği yoldan giderek hem bedenini harekete geçirir hem de edindiği yeni tecrübeler sonucu kazandığı yeni bilgileri ruha aktarır. Öyleyse çalışmak, ruhun enerjisi ile harekete geçen beden, aklın gösterdiği yönde, çaba göstermesidir diyebiliriz. Çalışmada hem beden hem ruh hem de akıl çaba içindedir. Onların birlikte hareketi ile dünyada varoluşumuzun gayesini gerçekleştirmiş oluyoruz. Ancak çalışmayla yükselip, olgunlaşıyoruz, bir yandan da dünyada yaşamımızı sağlıyoruz. Çalışmak tüm dinlerde O'nun buyruğu olduğuna göre bir ibadet de oluyor.

Çalışma Çeşitleri

a) Bedenî çalışma:
Vücut gücüyle olan her çeşit çalışma.

b) Zihnî çalışma:

Oturduğu yerde daha çok yazarak çizerek yapılan banka, muhasebe işleri gibi sürekli yapılan zihnî çalışmalar.

c) Bulucu çalışmalar:

Düşünce ve tahayyülleri kullanarak yeni buluşlar yapmak, bilimsel veya sanatsal yeni bir eser meydana getirmek. Burda kişinin düşünce, duyu ve yeni buluşlarıyla ortaya koyduğu özgün bir eser vardır.

Bazen kişi bu üç çeşit çalışmanın birisini veya ikisini birarada, bazen de üçünü birbirine katarak yapabilir. Birşeyleri öğrenmek için yapılan çalışmada bazen yalnız zihinsel bir çaba vardır, bazen buna bedeni faaliyetler de eklenir. Hayatı kazanmak için yapılan mesleki çalışmalarda da belirli işleri tekrar tekrar yapmak da gerekebilir veya yenilikleri düşünmek ve bulmak da olabilir.

Çalışmanın Faydaları

Çalışmak, insanın işe yarar biri olduğunu kanıtlar, onun değerini ortaya çıkartır ve ona saygınlık kazandırır. Çalışmak hayırlıdır, çünkü çalışmakla insan kendisi için gerekli maddi ve manevi şeyleri kazanır, onlarla yaşar, güçlenir. Çalışmak insanı hem mutlu eder hem de sağlıklı kılar. Çalışmayan, bir işle meşgul olmayan kimselerin ne kadar huzursuz, sağlıksız ve mutsuz olduklarını görürüz. Emekli olduktan sonra hiçbir şey yapmadan köşelerinde oturan kişilerin çabuk çöktüklerini

görürüz. Artık hayattan zevk almazlar. Oysa insanın bir işe, hedefe veya gayeye bağlanması ve o yönde çaba sarfetmesi insana huzur verir, mutlu eder hem de organların sürekli işlemesi bedenini daha dinç kalmasını sağlar. En küçük iş, önemsiz gördüğümüz bir iş bile, eğer canla başla yapılıyorsa, çok değerlidir. Bazıları işlerine değer vermedikleri için kendilerini değersiz bulurlar. Severek çalışma insanı disipline eder. Ona kurallara saygılı ve itaatli olmayı öğretir. Düzenli iş yaşamı, insana düzene uyma alışkanlığı kazandırır.

Çalışmanın insana kazandırdığı düzene uyma disiplinine bir örnek: İsviçre'de, demiryollarından emekli olan birine, dürtüst ve düzenli çalışmasından ötürü, emekli maaşı dışında, dolgun bir de kıdem tazminatı çeki verilmiş. Ama adam çeki istemiyor. Onun yerine şöyle bir ricada bulunuyor: "Ben ömrümü vagonlarda geçirdim. Onların dışında bir hayata katlanamam. Siz bana eski bir vagon verin de ömrümün geri kalan kısmını onun içinde geçireyim ve kendimi yine işimdeymiş gibi hissedeyim." İsviçre demiryolları yönetimi bu rica karşısında çok duygulanıyor ve adamın isteğini hemen yerine getiriyorlar. Yalnız bir süre sonra izleyenler adamın davranışlarında bir tuhafılık gözlüyorlar. Geceyarısı da olsa, kar fırtına da olsa, adam sigarasını vagonun dışarı çıkıp öyle içiyor. Sorulunca nedenini şöyle açıklıyor: "Bana sigara içmeyenlere mahsus bir vagon verilmiş."

Çalışmak İçin Gerekenler

1. O'nun adını anarak çalışmaya başlamak. Çalışmaya başlamadan önce bir ruhî hazırlık geçirmek. Bilgilerimizde de bu işaret edilmiş: **"Her işe, önce gönlünüzde O'nun adını anarak, dilekle, inançla başlayınız. Yalnız hayır, sizinle olacaktır, o zaman mutlak."**

2. Kendine Güvenmek: Kendi değerlerimizi her zaman görmemiz, moralimizi yüksek tutmamız, "Benim yapamayacağım, başaramayacağım hiçbir şey yok" diyerek kendimize sürekli olumlu telkinler yapmamız gerekir. Etrafımızda, kendilerine sürekli olumsuz telkin yapan insanları görebiliriz. "Ben yapamam, ne kadar çalışsam boşuna, beceremiyorum işte..." gibi sözlerle kendilerini sürekli kötülerler. Bilhassa sınav dönemlerindeki öğrencilerin kendilerine güvenlerini kaybetmelerini gerekir. Bizler anne babalar olarak onları çalışmaya teşvik etmek için sürekli moral vermeliyiz. Korkuyla, başaramayacağım endişesiyle çalışmaya başlamak, daha en baştan kişinin kendini başarısızlığa mahkûm etmesidir. Kötü düşünceler ve kendimize yaptığımız olumsuz telkinler bizleri yıpratır, hiçbir şey yapamaz hale getirir. Böyle bir kişinin kendine şu soruları sorması onun gerçekleri görmesini sağlayabilir. "Benim aklım yerinde değil mi? Sağlıklı değil miyim? Bugüne kadar bazı şeyleri nasıl çalışarak başardım?" diye kendine sorular sorarak ve olumlu cevaplarını vererek, kısa zamanda kendilerine güvenlerini sağlayabilirler.

3. Hedefi İyi Belirlemek: Aynı anda birçok şeyi birden yapamayız. Varmak istediğimiz hedefleri sıraya koyalım (önemlerine göre, yapılabilme kolaylıklarına göre). Bir anda hem iyi bir sporcu hem iyi bir müzisyen olmaya çalışırsak elbette zamanımız bölüneceği için hedeflerimizin ikisine birden geç ulaşırız. Önce küçük hedefler koymak çalışmamızı kolaylaştırır. Hedefimizin büyüklüğü bizi korkutabilir, çalışmamızı engeller. Düşünce ve tahayyüller de çalışmamıza hız katar, hedefimize çabuk ulaşmamızı sağlar. Örneğin iyi bir doktor olmak için bir öğrenci sürekli çalışıyor, hedefi iyi bir doktor olmak. Kendisini hedefe ulaşmış tahayyül ederse, yani çevresi tarafından sevilen, sayılan takdir edilen başarılı bir doktor olmuş. Herkes ona sevgi ve saygı gösteriyor. İyileştirdiği hastaların ona verdiği mutluluğu tahayyül ederse gerçekten çalışırken enerjisini arttırmış olur.

4. Planlı ve Programlı Çalışma: Randımanlı, verimli çalışmalar planlı, programlı yapılan çalışmalardır. Yapacağımız işi iyice bilerek planlamamız lâzım. Ne kadar zamanda nasıl yapacağımızın programını yapmamız lâzım. Zamanı iyi değerlendirmek boş zaman harcamamak, boş, yararsız işlerle, vakit öldürmemek gerekiyor. **"Bir zamanda yalnız bir şey düşünülür. Her şey zamanında düşünülür."** Örneğin ders çalışırken yalnız okuduğumuz konuyu düşünmek, o esnada gezmeyi, eğlenceyi, sınavda başarılı olup olmayacağını, kız veya erkek

arkadaşını düşünmemek. Aynı şekilde bir konu üzerinde çalışan kişinin çalıştığı sürece sadece o konuya konsantre olması, yoğunlaşması gerekiyor.

Öğrenciler için en verimli çalışma dersleri günü gününe çalışmadır. Sınava üç gün kala yapılan çalışma sadece not alma amacıyla yapılan çalışmadır, öğrenilenler kısa sürede unutulmaya mahkûmdur. Planlı ve programlı bir çalışma, hayata ve çalışmaya disiplin getirmek çok önemlidir. Çünkü dünyada elde edeceğimiz her değer doğru çalışmalarımızın ve doğru çabalarımızın sonucudur. Bilgili ve kültürlü insan olmak, mesleğimizde başarıya ulaşmak ve o başarıyı sürekli kılmak, ancak kazandığımız bilgi, tecrübe ve yeteneklerle olur. Bunlar kimseden ödünç alınamaz ve ödünç verilemez. Batı müziğinin temellerini atan büyük müzisyen bestekâr Johann Sebastian Bach'a devrin Alman imparatoru: "Siz bir dâhisiniz üstad" diye hayranlığını belirttiği zaman, Bach'ın cevabı sadece iki kelime olmuş: **"DEHA ÇALIŞMAKTIR."** Müzik yeteneği birçok kişide olabilir. Ama ancak düzenli, programlı ve disiplinli çalışanlar, bilgisini ve yeteneğini en çok geliştirenler "dâhi" olabilirler. Bu sözü tam benimseyip çalışma hayatımızda uygulamalıyız.

5. "Elde edeceğiniz her hayır, mutlak doğru bir çaba sonucundadır." "Doğru dileyip çalışan O'ndan en kolay alandır... Yalnız elbet ki doğru dileyip çalışınız." diyor Bilgilerimiz.

Çalışmak insana bilgileri, birtakım hayırları, maddi imkânları getiren bir anahtardır. Ama insanı hayra götüren çalışma, iyide ve doğrudan yapılan çalışmadır. Yoksa çalışıyorum diyerek, insanları aldatan, onlara çeşitli kötülükler yapan biri sonuçta hayır bulamaz.

6. Severek Çalışmak: İnsan her işini ciddi tutarak, ona önem vererek severek yaparsa onunla bütünleşir, konusunda tüm yaratıcılığını ortaya koyar. O işte en iyiyi yapar. Bu da işin insanı yormasını, angarya gibi gelerek ruhu yıpratmasını önler. İşlerini sevmeyen yapanlar çabuk yorulurlar ve "sürmenaj" denilen yüklenme psikolojisine girerler. Kafaları durur, hiçbir şey yapmak istemezler. Tüm çalışma çeşitleri için, yaptığımız işe aklımızı ve gönlümüzü vermezsek, o işten bize hayır pek gelmez.

"Aklını ve gönlünü emeğine katmayanın mahsulü kısır olur. Çünkü O, sizi sevgisinden varetti. O'nun sevgisinin sizde olan en belirgin yeri şüphesiz ki, gönlünüz ve aklınızdır. O'nun sevgisinden vermediğiniz şeyden hayır beklemeyiniz. Sevgi ile başlayınız, sevgi ile bitiriniz. Göreceksiniz, neler elde edeceksiniz."

Aklımızı emeğimize nasıl katacağız? Çalışma yaptığımız iş üzerinde gece gündüz düşüneceğiz. İşimiz hakkındaki bilgilerimizi sürekli arttıracğız. O zaman Yüce Yaradan'dan da ilhamlar gelir.

Gönlümüzü emeğimize nasıl katacağız? İşimizi sevmeye çalışarak, işimizin değerini düşünerek, düşünce ve tahayyüllerimizle işimizi bitirdiğimiz zaman sahip olacağımız imkânları düşünerek gönlümüzü çalıştırmak, işimizi daha da çok sevmemize neden olur. Eğer işimize yalnız aklımızı ve bilgilerimizi katarsak, işimiz bir yere kadar iyi olabilir, ama bize vereceği mutluluk fazla değildir. İşimizden, çalışmamızdan aldığımız mahsulün bol olması için hem aklımızı hem gönlümüzü, yani iki kanaldan da bizdeki O'nun sevgisini katmalıyız. Severek gönülden yapılan çalışmaya akıl da katılır. Kişi o inanç ve heyecanla, canını dişine takarak çalışır.

7. "Zamanı, önü ve sonu iyi biliyorsanız, sabrı öğrenmiş, sükûneti bulmuş, gerçek çalışma içine girmişsiniz demektir."

Çalışma ile sabrın, sükûnetin ne ilgisi var? Kafamızda birtakım sorunlar, endişeler üzüntüler olabilir. Zihnimizi çalıştığımız konu üzerinde toplayamayabiliriz. Öyleyse onları mutlaka kafamızdan atmamız gerekir. Ama bunun için önce sabır ve sükûnet şart. Zamanın bizim için çok önemli olduğunu, yapacağımız işin başını ve sonunu bileceğiz. O zaman sabırla çaba sarfetmemiz daha kolay olur. Çabamız düzensiz olursa, birgün bir saat çalıştık, ertesi gün hiç çalışmadık, sonuca varamayız. Yılmadan, bırakmadan devam etmek gerekir.

Bazıları çalışmaya çok şevkle, hızla başlarlar, bir süre sonra gevsşerler. Oysa hedefe sabırlı, sürekli ve disiplinli bir çalışmayla varılabilir. Bir hedefe doğru yola çıkarken, inançlı, bilinçli ve düzenli çalışmayı, hedefe ulaşmıcaaya kadar sürdürmek gerekir. Sonra da o hedefe ulaşma düşüncesini ve isteğini devamlı sıcak tutmak gerekir. Sabıra böyle ulaşılabilir.

8. Çalışma Ortamının Uygun Olması: "Cehid" denen kendi kendini çalıştırma kuvveti" insanı gayrete getirir. Fakat çevrenin de bu içten gelen isteği beslemesi, olumlu örneklerle insanı çalışmaya özendirmesi gerekir. Evde yapacağımız bir çalışmada kapı ziline ve telefonun sürekli çalması konsantrasyonumuzu bozar. Oysa çalışma ortamımızın sessiz, sakin olması gerekir. Yakınlarımız, arkadaşlarımız sizi çalışmaktan alıkoymak isteyebilirler. "Bırak şimdi çalışmayı filan canım, şimdi sırası mı, hadi sinemaya gidelim" diyerek aklınızı çelmek isterler.

9. Dinlenerek Çalışmak: Dinlenme de çalışma kadar gereklidir. Yeniden enerji toplamamız, daha verimli olabilmek için dinlenme araları vermemiz gerekir. Dinlenerek çalışmanın daha verimli olduğunu bilimsel deneyler de doğrulamıştır.

Değişik bir şeyle uğraşmak veya çalışan birine yardımcı olmak da ayrı bir dinlencedir aslında. "Çalışanların işlerinin kolaylığı için de yardımcı

olmaktan kendinizi alıkoymayınız. Çalışana yardım etmek de ayrı bir dinlencedir."

Çalışmayla İlgili Yanlış Düşünceler, Sözler

A. Ders çalışmasını sevmeyen, diğer çalışan arkadaşlarını kıskandıkları için ve onların yanında eziklik duydukları için "inek gibi çalışıyor veya eşek gibi çalışıyor" diyerek veya çalışkan öğrencilere inek ismi takarak çalışmayı küçültmeye uğraşır. Aslında bu suçlamalarıyla vicdanlarının kendilerini rahatsız etmesini engellemeye çalışırlar. Çünkü vicdanları onları "Sen çalışmıyorsun, sen tembelsin, arkadaşım geçecek, sen kalacaksın diye" için için rahatsız eder. Oysa ders çalışma insanoğlunun yapacağı üstün bir iştir. Hayatını bir üstün gayeye yöneltmiş, bilgili olmanın değerini anlamış, çalışmanın hazzını tatmış kimseler düzenli ve disiplinli olarak çalışırlar.

B. Bazıları "Bütün ömrüm boyunca çok çalıştım, öldüm bittim" der. Oysa çalışmak insanı öldürüp bitirmez. Aksine çalışmak her yaşta dinç kalmanın ve mutlu olmanın baş koşuludur. Çalışmayı zevkle istekle yapanlar, sağlıklarına bir zarar geleceğinden korkmazlar. Oysa isteksizce, mecburi olarak katlanılan bir ceza veya belâ görülerek yapılan çalışma gerçekten sınırları bozar, insanı yıpratır. Çalışmakla, yorulmakla vücudun yıprandığı, çöktüğü bilgisi yanlıştır ve vardır halk arasında. Eğer öyle olsaydı çok çalışan

sporcuların, sanatkârların, bilim adamlarının çok çabuk çökmeleri gerekirdi. Çok çalışan, fazla antrenman yapan sporcular daha güçlü olurlar, vücutları ve kasları daha gelişir. Kafa yorgunluğu için de durum aynıdır. Çok okuyan, çok düşünen, çok bilgi edinen zihinler çabuk gelişir, hafızası kuvvetlenir. Aksine çalışmayan, okumayan düşünmeyen kişilerin beyin hücreleri dejenere olur, hücre ölümü hızlanır ve bunama meydana gelir. Aynı şekilde müzik, tiyatro, resim gibi güzel sanatlarla ilgilenenler ne kadar çok çalışırlarsa, kendilerini o kadar çok geliştirirler.

Yoruldukça yıpranmayız, aksine ruhen ve bedenen gelişiriz. Onun için atalarımız, “İşleyen demir pas tutmaz” demişlerdir. “İşleyen demir aşınır” dememişlerdir.

C. Bazıları da “Çalışmak için vakit bulamıyorum veya konsantre olamıyorum, kafama birşey girmiyor” derler. "Oynayamayan gelin yerim dar dermiş" atasözü vardır. Tüm bunlar bulduğumuz bahanelerdir. Her şey dört dörtlük olsun dersek elbette çalışamayız. Küçük zaman dilimleri ayırarak da çalışmamızı tamamlayabiliriz.

Gerçekten çalışmak disiplin işidir. İradeyi kullanmak ve alışma ile olur. Çalışma alışkanlığını edinmemiz lâzım. Ama bir de çalışma alışkanlığını elde edip düzenli çalışmaya başlayınca gerçekten çok mutlu oluruz. Çünkü

çalıştıkça yeni bir şeyler öğrendiğimizi, yükseldiğimizi hissediyoruz hem de O'nun buyruğunu yerine getirdiğimiz için ruhumuz huzur bulur.

Çalışırken aklımıza türlü türlü fikirler gelince, “Bir zamanda bir şey düşünülür” prensibini unutmadan, bütün dikkatimizi çalıştığımız konu üzerinde toplamak için egzersizler yapmamız lâzım. Zaten zihnin dinlenme mekanizması fikirden fikre atlayarak oluyormuş. Buna kendiliğinden tahayyül-imaginasyon spontane deniyor. Hiçbir şey düşünmeden zihin dinlenemez. Diyelim ki, oturduk ve dikkatimizi toplamaya çalışıyoruz. Zihin hemen tembelliğe kayacaktır, başka şeylere kaçmağa çalışacaktır. Çalıştığımız konu üzerinde kendinizi toplaya toplaya zamanla göreceksiniz ki başka birşeyi düşünmeden sadece tek konuyu düşünebiliyorsunuz. Diyelim ki bu konsantrasyon metodunu 5 dakika yaptık ve yorulduk. Bir dakika ara verip, başka birşey düşünebiliriz. Sonra yine konumuza eğilebiliriz. Zamanla göreceğiz ki konsantre olduğumuz süre gittikçe uzuyor.

Dünyada öğrenmek, yükselmek, tecrübeler yaparak yaşamak için bulunuyorsak, tüm bunların hepsini çalışmayla yapabiliyoruz. Öyleyse çalışmayı baş tacı etmemiz gerekir. Zamanı oya gibi işleyip, saniyeleri bile değerlendirip, çalışmayı bir yaşam tarzı haline getirmeliyiz.

Kıyamet Kat'i Yokoluş Değildir - 2

Derleyen: İsmail Hakkı Acar

Kıyamet kavramı üzerine geçen ay birinci bölümü yayımlanan yazıda, Kıyamet elimesinin Anlamı, Uzak Doğu Ahlâk Dinlerinde ve Eski Ahit'te 'Kıyamet' konuları ele alınmıştı. Bu bölümde ele alacağımız Yeni Ahit ve Kur'an-ı Kerim'de Kıyamet bölümleri ile çalışma sonlandırılacaktır.

Bu yazı sadece bir bilgi derlemesi değildir. Okuyanları 'kıyamet' konusunda korkudan idrake yönlendirmek için kaleme alınmıştır. Çünkü kıyamet olgusu, açığa çıkmayı (apokalips) ve müjdeyi içermektedir. Kıyamet statik bir felâket değil, insanın kendi elleriyle (yapıp ettikleriyle) şekillendirdiği dinamik bir süreç ve sonunda bir geçiştir.

Yeni Ahit'te Kıyamet

Hristiyan inancına göre Hz. İsa'nın misyonu, Eski Ahit'i (Tevrat'ı ve diğer peygamberlik yazılarını) yürürlükten kaldırmak değil, onu tamamlamaktır. Bu bakış, Hristiyanlığın ana unsurlarından biridir ve bu husus Yeni Ahit'in birçok yerinde vurgulanır:

17. Kutsal Yasa'yı (Tevrat'ı) ya da Peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim.

18. Size doğrusunu söyleyeyim, gök ve yer ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile eksilmeyecek.

19. Bu nedenle, bu buyrukların en küçüklerinden birini kim çiğner ve başkalarına öyle yapmayı öğretirse, Göklerin Egemenliğinde en küçük sayılacak. Ama bu buyrukları kim yerine getirir ve başkalarına öğretirse, Göklerin Egemenliğinde büyük sayılacak.

20. Size şunu söyleyeyim: Doğru olduğunuz din bilginleriyle Ferisilerinkini kat kat aşmadıkça, Göklerin Egemenliğine asla giremezsiniz!" (Yeni Ahit, Matta İncili 5:17-20)

Bu âyetler Hz. İsa'nın görevini açıkça tanımlamaktadır. Hz. İsa, Hz. Musa'ya verilen Yasa'nın (Eski Ahit'in) hükümlerini iptal etmek yerine, onların derin, ruhsal ve nihai amacını ortaya koymuş,

Yasa'nın mutlak gerçekleşme zorunluluğu olduğunu ve Yasa'nın işaret ettiği 'Kurtuluş Planı'nı vurgulamıştır. 'Göklerin Egemenliğine girebilmenin' yolunu açmış ve örneğini vermiştir:

4. Ne var ki, her iman edenin aklanması için Mesih, Kutsal Yasa'nın sonudur.

5. Musa, Kutsal Yasa'ya dayanan doğrulukla ilgili şunları yazıyor: 'Yasa'da yazılanları yerine getiren, bunlarla yaşayacaktır.'" (Yeni Ahit, Romalılar 10:4-5)

Hristiyan teolojisine göre, Eski Ahit'in (Yasa'nın) getirdikleri insanları günahlarından arındırmaya yetmemiş, sadece insanlara günahlarını farkına vardırان bir 'rehber' niteliği taşımıştır; Hz. İsa, Yasa'nın en son amacı olan 'kurtuluş' anlatımını getirerek öğretiyi tamamlamıştır:

21. O halde Kutsal Yasa Tanrı'nın vaatlerine aykırı mıdır? Kesinlikle hayır! Çünkü yaşam sağlayabilen bir yasa verilseydi, elbette insanlar Yasa ile aklanacaktı.

22. Halbuki İsa Mesih'e olan imana dayanan vaat iman edenlere verilsin diye, Kutsal Yazı bütün Dünya'yı günahın tutsağı ilan ediyor.

23. Bu iman gelmeden önce, biz Yasa altında hapsedilmiştik, gelecek iman açıklanıncaya dek Yasa'nın tutuklusuyduk.

24. Yani, Yasa imanla aklanalım diye Mesih'in gelişine dek eğiticimiz oldu.

25. Ama iman gelmiş olduğundan, artık Yasa'nın eğiticiği altında değiliz." (Yeni Ahit, Galatyalılar 3:21-25)

Kurtuluş Müjdesi

Hristiyan teolojisinde 'kurtuluş' (salvation), insanlığın günahattan, günahın sonuçlarından ve sonsuz cezadan kurtulup, Tanrı ile barışma, Tanrı ile bütünleşme sürecidir. Bu, Hristiyan inancının merkezinde yer alan temel kavramdır.

Bu yaklaşıma göre, insanların itaatsizliği sonucu insan doğası bozulmuş ve Tanrı ile olan bağ zayıflamış, hattâ kopmuş, Tanrı ile günahlı insan arasında aşılması imkânsız bir uçurum oluşmuştur. İnsanın kişisel çabası ile, bu uçurumun kapanması olanaksız hale gelmiştir. Bilgilerimizde de bu husus vurgulanmaktadır:

"...Önce Gülyüzlüler gönderdi, haberi, tek haberi, değişmeyen haberi, gerçeği bildirmek ve hükümlerine uydurmak için.

"O, insan içine göndermiş olmasaydı habercilerini, belki insan bugüne bile varmadan birbirini yok ederdi."

Gelen öğretiler ile sevgi basamağına çıkabilenler 'Hesap Günü' 'aklanacak' (justification / purification) ve günahsız / saf halde Tanrı'nın huzuruna yükselip kurtulacaklardır. Böylece Tanrı ile kopan ilişki yeniden kurulacaktır.

Kişinin 'kurtuluş'unda Tanrı'nın insanlara lütfettiği koşulsuz ve karşılıksız sevgi öne çıkar. 'Kurtuluş' tek bir adım değil, 'kıyamet' olarak başlayan bir süreçtir. Hristiyan eskatolojisinde kıyamet alametlerini simgeleyen "Mahşerin Dört Atlısı" anlatımı bulunur. Yeni Ahit'in Vahiy Kitabı'nda anlatılan bu dört atlı, yorumculara göre, Dünyanın sonunu, kıyameti getirecek felâketleri temsil eder. Beyaz Atlı zafer ve kurtuluşu, Siyah Atlı ekonomik kriz, kıtlık ve açlığı, Kırmızı Atlı savaş ve kan dökülmesini, Solgun Atlı ise ölüm ve salgın hastalıkları simgelemektedir. Bu sembolik anlatımların amacı, insanları Dünya'nın çekiciliğine rağmen geçiciliği ve kötülükler karşısında uyarmak, en sonunda iyiliğin ve Tanrı'nın Krallığı'nın zafer kazanacağı yönünde umut vermektir. Farklı mezhep ve yorumcular dört atlıyı farklı şekilde anlamlandırsalar da atlılar, 'kurtuluş'tan önce yaşanacak acı ve sıkıntılı dönemin, yani 'Kıyamet Dönemi'nin, dört atlının işaret ettiği 'Mahşer Günü'nün habercileridir.

Hristiyan eskatolojisi, felâket dönemi sonrası gelecek olan, bin yıllık Refah Krallığına / Göklerin Egemenliğine inanır. Hristiyanlığın Yeni Ahit doğrultusunda 'kıyamet'e bakışı, Hz. İsa'nın misyonu ile doğrudan bağlantılıdır. Hristiyan eskatolojisi, zamanı iki ana döneme ayırır: 1) Günahın, acının ve ölümün hüküm sürdüğü 'Bugünkü Dönem' ve 2) iyiliğin, doğruluğun,

barışın ve sevginin hüküm süreceği gelecekteki 'Tanrı Krallığı Dönemi'. Hristiyanlık inancına göre bu iki dönem arasındaki 'geçiş', Mahşer'de Yarılanma ile gerçekleşecektir. Bu 'Yargı Günü' / 'Toplantı Günü' / 'Din Günü'ne varış 'Mahşer'in Dört Atlısı'nın işaret ettiği olaylarla başlayacaktır.

Hristiyanlıkta bu olaylar dizisine verilen 'apokalips' (apocalypse) ifadesi, yıkımdan ziyade "perdenin kalkması" veya "açığa çıkma" anlamını taşır. Yani, 'apokalips', bir yok oluşu değil, bir dönüşümün, bir refah dönemine geçişin müjdesini verir. Yeni Ahit'in içinde yer alan ve Hz. İsa'nın mesajlarını içeren dört adet 'İncil', yani 'Müjde' kitabı bulunur. Bugün Türkçemizde kullandığımız 'İncil' kelimesinin Yunanca aslı 'İyi Haber' / 'Müjde' anlamına gelen "Euangelion"dur. Bu kelime Süryanice aracılığıyla Arapçaya geçmiş ve ses değişimine uğrayarak 'İncil' halini almıştır. Yeni Ahit'e göre, 'Yargı Günü'nden sonra Tanrı, günahla lekelenmeyenler, ilk yaratılıştaki saflığa yakın olanlar için "Yeni bir Yer ve Yeni bir Gök" vadetmektedir. Bu anlatım, Eski Ahit'te bahsedilen ilk yaratılıştaki 'Aden Bahçesi'nin yeniden canlandırılması olarak görülmektedir. Ve aklananlar bu bahçeye geçeceklerdir. Asıl 'Müjde' budur.

Yeni Ahit'te Lût Olayı

Bilgilerimizde 'kıyamet' ifadesi kullanılan 'Lût Olayı' Yeni Ahit'te de yer

alır. İncil'de bu olay, gelecekte yaşanacak 'ilahi yargılama' için uyarı ve örnek niteliğindedir:

6. Sodom ve Gomora kentlerini yakıp yıkararak yargıladı. Bununla, tanrısızların başına geleceklerden bir örnek verdi.

7. Tanrı, ilke tanımayan kişilerin sefih yaşayışından azap duyan doğru adam Lût'u kurtardı.

8. Onların arasında yaşayan bu doğru adam, görüp işittiği yasa tanımaz davranışlardan ötürü doğru yüreğinde her gün ıstırap çekti.

9. 10-Görülüyor ki Rab, kendi yolunda yürüyenleri, karşılaştıkları denemelerden nasıl kurtaracağını bilir. Doğru olmayanları, özellikle doğal benliğin yozlaşmış arzularının ardından giden ve yetkisini hor görenleri cezalandırarak yargı gününe dek nasıl alıkoyacağını da bilir. Bu küstah ve dikbaşlı kişiler, yüce varlıklara sövmekten korkmazlar." (Yeni Ahit, 2. Petrus Mektubu 2:6-9)

Bu âyette Havari Petrus, geçmişte yaşanan ilahi cezalandırmaları sıralarken, Sodom ve Gomora'dan örnek olarak bahsetmekte. Bu örnek ile Tanrı'nın iman sahibi ve doğru olanları kurtaracağı, kötülere ise yargı gününde cezalandırılacağı anlatılmaktadır.

26. Nuh'un günlerinde nasıl olduysa, İnsanoğlu'nun günlerinde de öyle olacak.

27. Nuh'un gemiye bindiği güne dek insanlar yiyip içiyor, eğlenip

eğlendiriliyorlardı. Sonra tufan gelip hepsini yok etti.

28. Lût'un günlerinde de durum aynıydı. İnsanlar yiyip içiyor, alıp satıyor, tohum ekiyor, ev yapıyorlardı.

29. Ama Lût'un Sodom'dan ayrıldığı gün gökten ateşle kükürt yağdı ve hepsini yok etti.

30. İnsanoğlu'nun ortaya çıkacağı gün durum aynı olacaktır." (Yeni Ahit, Luka İncili 17:26-30)

Bu âyetler, Hz. İsa'nın ikinci gelişinde de insanların Hz. Nuh ve Hz. Lût döneminde olduğu gibi insanların sadece maddi zevkler peşinde ve gaflet içinde olacağını anlatırken Hz. Nuh ve Hz. Lût dönemlerini örnek göstermektedir. Buradaki anlatım "Dünyada olup Dünyadan olmamak" prensibini öne çıkarmaktadır. "Kurtuluş" için sadece iman etmenin değil, ahlâki bir duruşun da gerekliliği vurgulanmaktadır. Bu prensip günümüz için de geçerlidir.

15. Size doğrusunu söyleyeyim, yargı günü Sodom ve Gomora diyarının hali o kentin halinden daha dayanılır olacaktır." (Yeni Ahit, Matta İncili 10:15)

22. Size şunu söyleyeyim, yargı günü Sur ve Sayda'nın hali sizinkinden daha dayanılır olacak!

23. Ya sen, ey Kefernahum, göğe mi çıkarılacaksın? Hayır, sen ta ölümler diyarına ineceksin! Çünkü sende yapılan mucizeler Sodom'da yapılmış olsaydı, o kent bugüne dek ayakta kalırdı.

24. Sana şunu söyleyeyim, yargı günü Sodom diyarının hali, seninkinden daha dayanılır olacak!" (Yeni Ahit, Matta İncili 11:23-24)

Yeni Ahit iman etmeyenlerin üzerine gelecek felâketler için 'Lût Olayı'nı emsal göstermekte. Bu âyetler 'Yargı Günü' gelince bazı yerleşimlerin Sodom ve Gomora'dan daha kötü halde olacağını vurgulamakta.

Kur'an-ı Kerim'de 'Kıyamet'

Bizlerin toplu halde 'Kıyamet' olarak tanımladığımız olay, Kur'an-ı Kerim'de sürecin ve amacın farklı yönleri vurgulanarak, başka adlarla da anılmıştır. Bu ifadeler aynı bütünün farklı yüzleridir ve her vurgu kıyamet olgusunun bir yönüne işaret eder:

- * Yevmü'l-Kıyâme: "Kıyamet Günü", Diriliş, uyanış, ayağa kalkış vurgusu,
- * Yevmü'd-Dîn: "Din Günü", Ceza ve karşılık, hesap ve yargılanma vurgusu,
- * Yevmü'l-Âhire: "Ahiret Günü", Dünyadan sonraki ebedi hayat vurgusu,
- * Yevmü'l-Bas: "Diriliş Günü", Yeniden yaratılış vurgusu,
- * Yevmü'l-Hesâb: "Hesap Günü", Amellerin hesabının görüleceği vurgusu,
- * Yevmü'l-Hurûc: "Çıkış Günü", Kabirlerden çıkış vurgusu,
- * Yevmü'l-Cem: "Toplanma Günü", Tüm insanların mahşerde biraraya gelme vurgusu,
- * Yevmü'l-Hasra: "Pişmanlık Günü",

Dünya hayatına aldananların pişmanlığı vurgusu,

* Yevmü't-Teğâbûn: "Aldanma Günü", Dünya menfaatine aldananların kaybı vurgusu,

* Yevmü'l-Fasl: "Hüküm Günü", Haklı ile haksızın, mümin ile kâfirin ayrılacağı vurgusu.

* Yevmü'l-Ma'lûm: "Bilinen Gün", Allah'ın bildirdiği kesin gün vurgusu,

* el-Hâkka: "Gerçek Olan", Ahiretin kesinliği, tartışılmaz gerçek vurgusu,

* el-Kâria: "Büyük Olay", İnsanları sarsan büyük felâket vurgusu,

* es-Sâ'ah: "Vakit / Saat", Ani ve kaçınılmaz olarak geleceği vurgusu.

Toplamda 'Kıyamet' olarak ifade bulan Kur'an'daki bu değişik vurgulamalar, Kur'an tefsircilerine geniş yorumlama ortamı yaratmıştır: Fiziksel yıkım, kozmik dönüşüm, içinde bulunduğumuz madde planının çöküşü.

Uyanış ve Diriliş: İnsanların maddi ölümlülükten manevi dirilişe geçmesi, uyumakta olan bilincin uyanması, ayağa kalkması, yani kıyam etmesi.

Bir Dönemin Sona Ermesi: Zamanın kırılması, "bir çağın kapanışı". Kur'an yorumcusu Filistinli-Amerikalı filozof İsmail Raci el-Faruki'ye (1921 – 1986) göre "Kıyamet bir son değil; bir eşik, bir başlangıçtır."

Kalbin Kıyameti: Gaflet içinde uyanan kalbin ilâhi hakikate uyanması. Şair ve filozof Muhammed İkbâl'e göre "Kıyamet, yalnızca evrenin çöküşü

değil; insanın kendini aşmasıdır. Kıyamet, insanın ruhsal doğumudur.”

Zamanın Dönüşümü: Bazı Sufilere göre, zamanın lineer akışının bozulması, sonsuz bir anın başlangıcı. Pakistanlı akademisyen, ilim ve fikir adamı, İslam'ın önde gelen bir reformcusu olarak bilinen Fazlurrahman Malik'e (1919- 1988) göre “Kıyamet, tarihsel sürekliliğin kırılmasıdır. Ama aynı zamanda ahlâki sorumluluğun doruk noktasıdır.”

Kur'an-ı Kerim âyetleri ışığında yapılan bu yorumlara göre 'kıyamet', hem evrensel boyutta (makrokozmos) 'dönüşüm', hem de bireysel boyutta (mikrokozmos) 'ruhsal kırılma' olarak görülebilir.

Kıyamet - Ahiret Günü İlişkisi

'İslam'ın Şartları', **1)** Allah'ın Birliğine ve Hz. Muhammed'in Peygamberliğine iman etmek (Kelime-i Şehadet getirmek), **2)** Günde beş vakit namaz kılmak, **3)** Ramazan ayında oruç tutmak, **4)** Maddî varlığının belli bir kısmını ihtiyaç sahiplerine vermek (Zekât) ve **5)** Gücü yetenlerin Kâbe'yi ziyaret etmesi (Hacca gitmek) olarak bilinir.

Bu 'Beş Şart'ın yanı sıra, İslam'da 'İmanın Şartları' olarak bir altılı daha vardır: Bunlar **1)** Allah'a iman, **2)** Meleklerle iman, **3)** Din Kitaplarına iman, **4)** Peygamberlere iman, **5)** Ahiret Günü'ne iman ve **6)** Kadere iman şeklindedir.

İslam'da iman edilecekler arasında yer alan Ahiret Günü, Kıyamet ile geçilip, yeniden başlayacak ve sonsuza kadar devam edecek olan dönemin başlangıcıdır. Yani İslam inancında Ahiret Günü Dünya hayatından sonra başlayacak olan ebedî hayat döneminin kapısıdır.

Söz konusu süreç insanların uyanması için “neler oluyor?” dedirtecek felâketler ile başlar, insanlar hesap verir ve bu âlemden mezun olur, Cennet'e geçer veya mezun olamayıp bu âlemde (İslam inancına göre Cehennem'de) eğitimine devam eder. İslâm'da 'Ahiret Günü', bir 'sonraki evre'ye 'geçiş' fikrini temsil etmektedir. Dünya bir 'geçiş', ahiret ise 'kalıcı boyut' olarak görülür.

Bu anlayışa göre Ahiret Günü, Toplanma, Hesap verme, Salih Kulların Ayıklanması ve Cennete geçme hakkının kazanıldığı Gün'dür. Bu tanımlamalar bir yok oluştan ziyade bir geçişi ifade eder. Bu yaklaşım içinde Kıyamet, insanları Ahiret Gününe hazırlayan olaylar dizisidir: “Karanlık”, “çığlık”, “içindeki ağırlıkları çıkarma” gibi.

Bilgilerimizde 'Lût Olayı'nda da 'kıyamet' bu anlamda kullanılmıyor mu? Lût Olayı'nda Tanrı tarafından gökten yağdırılan ateş ve kükürt ile şehirlerin yok edilmesi 'kıyamet' olarak anlatılmıyor mu?

Gelecek sayı devam edecektir.

Anlamlı Rastlantılarla Yaşamınızı
Dönüştürmenizi Sağlayacak Pratik Yöntemler

Değerleri Çekirdek İnanca Doğru Takip Etmek

Yazarlar: Charlene Belitz ve Meg Lundstrom
Çeviren: Nelda İnan

Değerli okuyucularımız, yazarlarımız geçen ay “Kendinizi Bilmek” başlığı altında akışa doğru yapacağımız yolculuğun temelini oluşturan ilk adımın kendimizi bilmek olduğunu söylemişlerdi. Kendimizi bilmek kendimizle ilgili farkındalık oluşturmak anlamına geliyordu. Şöyle ki inançlarımızın, düşüncelerimizin ve davranışlarımızın diğer insanların üzerinde ne gibi etkiler bıraktığının farkında olmakla işe başlayabilirdik. Böyle bir bakış kendi içimize de daha fazla dönmemize yol açabilirdi. Aksi halde açmaza saplanabilir, farkına henüz varmadığımız güdüler ve duygular tarafından kontrol-süzce yoldan çıkarılabildik.

Yazarlarımız bu bağlamda hayatımızın her alanına düşüncelerimizle nüfuz ederek, farkındalık geliştirmemizi bize salık vermişlerdi. Zira farkındalık geliştirmek, bireysel bir içe bakış süreciydi. Farkındalığın bizi değiştirebilmesi için, süreç üstünde derinlemesine düşünmek, ona farklı bir perspektiften bakmak, değişimin bilincimizin dışında da ortaya çıkması için çaba göstermemiz gerekiyordu. İlk adım hayatımızda bize hep aynı yerden sorun çıkaran durumların, olayların ve düşünce yapılarımızın farkında olmak, sonra da ikinci ve üçüncü adımlarda sırasıyla kendimizi ve diğerlerini kabul ederek, onlara gerçekten kim olduğumuzu ifade etmektir. Yazarlarımız, öz-farkındalık sürecinde bilinçli bir şekilde ilerlerken, bazı şeyleri güvendiğimiz ve bize yol aldıracağına inandığımız başka biriyle konuşup değerlendirme yapmamızın öneminden de bahis etmişlerdi. Yazarlarımıza göre bu, kendimizi tüm sınırlarımız ve gücümüzle kabul ettiğimiz anlamına geliyordu. Geçen ay en çarpıcı vurgulardan biri de nasıl inandığımızın, düşündüğümüzün ve eyleme geçtiğimiz bir kez farkına vardığımızda, şu anda bulunduğumuz yeri kabul etmeye doğru adım atmaya başlamamız idi.

İşte o zaman şimdi'yi kendimizi suçlayacağımız yer olarak değil, başlangıçların yeri olarak kullanabilir, sonra da kendimizi bilerek şekillendirebilir, onu sahiçilikle ve çalışmanın, oynamanın, etkileşimde olmanın, sevmenin ve diğerleriyle bağlanmanın gücüyle ifade edebiliriz. Yazarlarımızın üzerinde durduğu önemli konulardan biri de çekirdek inançlarımızdır. Zira hepimiz davranışlarımızı güdüleyen değerlere sahip varlıklar idik ve o değerler de sıkça üzerine gidilmemiş, bilinçaltında kalmış çekirdek inançlarımızın üzerine bina edilmiş olabilir.

Bu ay kaldığımız yerden devam ederek, öz farkındalık yolunda çekirdek inançlarımızın derinlerine doğru nasıl inebileceğimizi konuşacağız.

Ç

ekirdek inançlarınıza doğru yol alabilmek için değerlerinizin neler olduğuyla ilgili bilginizi kullanabilirsiniz.

Buradan yola çıkarak da arzu ettiğiniz değişimleri başarabilirsiniz. Aşağıdaki egzersizi en iyi şekilde yapabilmemiz için akışı birlikte deneyimlediğiniz bir dostunuzdan yardım alabilirsiniz.

İncelemek istediğiniz bir değeri seçin. Bu zor bir zamanınızda yüzeye çıkmış ve kendini göstermiş olan bir değeriniz olabilir (Sunny'nin örneğinde olduğu gibi) Kendinize bunun ne olduğuyla ilgili sorular sorun. Fikirler ağızınızdan dökülüp gelen sözcükler ve az miktarda duyguyla karakterize edilirler.

Bununla ilgili tutumunuzun ne olduğuyla ilgili kendinize soru yöneltin. Tutumlar, bir şeye veya birine yapılan bir yatırımla ilgili olduklarından dolayı, daha yoğun bir tartışma gerektirir. Bunların üzerinde konuşmak, konuyla ilgili doğru yerde olduğunuzu size hissettirir. Bununla ilgili hangi inançlara sahip olduğunuza dair kendinize soru yöneltin. İnançlar bir konu veya bir mesele

üzerinde konuşurken, karşınıza bir anda (ya da rastgele) çıkarlar. Haklarında konuşması zordur ve bazen de bunlar için sözcük bulmak imkânsızdır. İnançlarımız bizim için değerlidir çünkü onlar aslında bizizdir. Bu inançları değiştirmek mi yoksa yerlerinde tutmak mı istediğimize dair kendinize soru yöneltin.

ÇEKİRDEK DÖNÜŞÜMÜ

(Bireyin en derin öz düzeyinde gerçekleşen içsel dönüşüm süreci)

“Çekirdek Dönüşümü”, akışın gücünü bloke eden ve bizi limitleyen çekirdek inançlarımızın eriyip gitmesi için tasarlanmış olan efektif ve basit bir süreçtir. Colorado, Boulder'deki NLP Comprehensive kuruluşundan Connirae Andreas tarafından tasarlanmıştır. Ve mucizevi biçimde çalışır. (Çevirmenin notu: Connirae Andreas, NLP'nin etik, terapiye yakın ve derin dönüşüm tarafıyla bilinen önemli isimlerinden birisidir.)

Çekirdeğinizde bulunan sevgi, barış ve birlik deneyimine direkt ulaşabilmemiz için sınırlamalarımızdan faydalanır.

Çekirdek Dönüşümü, kişisel engellerimizin tümünün aslında pozitif bir amacının olduğu fikri üzerine bina edilmiştir. Keşfettiğimiz pozitif amaç, duygusal mantığımız üzerine bina edildiğinden dolayı, mantıksal zihnimize her zaman hitap etmez. En derindeki amacımızın farkına vardıkça, netlik ve öz-kabul yönünde kazanım elde ederiz, böylece hoşnut olmadığımız çekirdek inancımız ve davranışlarımız zahmetsizce eriyip gider. Shannon, örneğin iki yıldan beridir çocuk sahibi olmak istiyordu. Fakat Çekirdek Dönüşümü kursunda içindeki duygunun aslında özgürlük olduğunu ve bir bebek tarafından elinin kolunun bağlanması konusunda henüz emin olmadığını anladı. Shannon bir ay sonra, hamile kalmıştı bile.

Aşağıdaki egzersiz, Andrea'nın "Çekirdek Dönüşümü: İçinizdeki Pınara Ulaşmak" isimli kitabında ayrıntılı biçimde anlatılmış olan 10 adımlık sürecin kısaltılmış versiyonudur. 15 ila 30 dakika boyunca kimsenin sizi rahatsız etmeyeceği sessiz bir yer bulup oturun. Elinizin altında bir kâğıt ve kalem olsun. Bu adımları kendiniz de okuyabileceğiniz gibi birisi sizin için okuyabilir de.

Kendinize şunu sorun: "Olmak istediğim kişiye ulaşma yolunda beni ne durduruyor?" Sevmediğiniz biçimde davranışlarınız için, aslında öyle olmak istemediğinizi anladığınız o duygunuzu hatırlayın. O duyguyu bedeninizin neresinde hissetmişsiniz? Genelde o duyguyu en yoğun biçimde nerede hissediyorsunuz? O duygu içinizde nerede yaşıyor?

O duyguyu hoşça karşılayın ya da onun sizin bir parçanız olan ve uzun süredir görmediğiniz bir dostunuzmuş gibi imgeleyin. Ona karşı nazik ve sevgi dolu olun. Sonra da şunu sorun: "Ne istiyorsun?". Cevabını bekleyin. Cevap size kendini; bir duyguyla, bir resimle, sözcüklerle ya da bedeninizdeki bir ürpermeyle gösterebilir. Cevabı aldığınızı hissettiğinizde yazıya dökün. Cevabı kendiniz bulmaya yeltenmeyin sakın. Onun içinizde doğal biçimde belirmesine izin vermelisiniz. Zaten onun geldiğini hissedersiniz. Şunu hatırdan hiç çıkarmayın ki doğru ya da yanlış cevap yoktur ve bir anlama sahip olması gerekmez. Çünkü aslında hiçbir anlamı yoksa, bu doğru yolda olduğunuzu ve zihinsel mantıkla değil de duygusal mantıkla hareket ettiğinizi işaret eder.

Şimdi en derindeki bu bölümünüzü istediği yere doğru adım atmaya davet edin. Örneğin tatmin olmuşluk ya da kabul edilmişlik duygusunu hissetmek isteyebilir. En derindeki bu bölümün o duyguyla dolmasına izin verin. Şunu sorun: "Bu duyguyu tam anlamıyla ve bütünüyle yaşamayı deneyimleyerek, daha da önemli olduğunu düşündüğün neyi kazanmak istiyorsun?" Cevabı bekle. Gelince yaz. Şimdi en derindeki bölümü yeni bir duyguya davet edin ve tümüyle onunla hemhal olun. Ona yeniden aynı soruyu yöneltin: "Bu duyguyu tam anlamıyla ve bütünüyle yaşamayı deneyimleyerek, daha da önemli olduğunu düşündüğün neyi kazanmak istiyorsun?" En derininde sizi huzurlu, barışçıl, sükûnetli ve sevgi dolu hissettiren hale

kavuşuncaya kadar buna devam edin. En derindeki bölümünüzün en fazla ve en güçlü şekilde istediği yere yani çekirdeğine ulaştığında, orasının derinlemesine hareket ettiğini ve gidecek başka hiçbir yerinin olmadığını anlayacaksınız.

Şimdi, üçüncü adımda yer alan arzu ve isteklerinizin her birinin çekirdek dönüşümüne izin verin. Aldığımız notları, rehberiniz olarak kullanın. İlk olarak en içteki bölümün, çekirdek halini derinlemesine deneyimlemesine izin verin. Sonra da sevgi, barış, huzur ve birlik duygusunun her bir arzunuzun ve isteğinizin içine nüfuz etmesini sağlayın. Önce sonuncudan başlayın, sonra başa doğru sırayla devam edin. En içteki bölümünüzü, çekirdek dönüşümünün her birinde yarattığı etkiyi deneyimlemeye davet edin. Neyin değişiyor olduğunu anlamak ihtiyacında değilsiniz, sadece bunun keyfini çıkarın. En içteki bölümünüz ilk başa vardığında -yani sevmediğiniz ilk duyguya- şimdi kendini size nasıl hissettirdiğini deneyimleyebilirsiniz. Çekirdek halinin tüm bedeninizi doldurmasına izin verin. Bunu yaptıkça bu sürecin sizi hayatınızın başka alanlarında da dönüştürdüğünü fark edip, buna şaşıracaksınız.

ÖZ FARKINDALIĞA ÇIKAN YOLLAR

Öz-Yansıtma

Eylemlerinizi gözlemleyerek ve kendinizle ve başkalarıyla yaptığımız konuşmaları dinleyerek, söylediklerinizin,

yaptıklarınızın, hissettiklerinizin ve düşündüklerinizin altında yatan inançları yüzeye çıkarabilirsiniz. Bu inançları ve düşünceleri kavrayabilmek için, onların içinde debelenip durmamalısınız. İçsel gözlemcilikle katılımcılık arasındaki hassas dengeyi tutturmalısınız. Kendinizle ilgili bir içgörü kazanabilmek ve bu beceriyi hayatınıza uyarlayabilmek için aşağıdakileri kaale alabilirsiniz.

Psikoterapi

Hayatınızın özellikle belli bir alanında mücadele veriyorsanız ve kendinizi kısıtlanmış, bloke edilmiş hissediyorsanız, öz-farkındalık sürecine sistematik biçimde adım atmanın en doğru ve en denenmiş yolu terapi almaktan geçebilir. Bir psikolog, sosyal hizmetler uzmanı veya bir danışman hayatınızdaki paternleri keşfetmenizde ve eski yaralarınızı iyileştirmede size yardımcı olabilir. Kendinize en yakın bulduğunuz bir yaklaşımla çalışan bir uzmanı seçmeniz sizin için en iyisidir. Jung'un felsefesine uygun çalışan ve insan psikolojisini yalnızca ego, kişilik ve bireysel deneyimlerle sınırlı görmeyen; bilincin, ruhsallığın ve insanın "kendini aşan" yönlerini de inceleyen psikologlardan yardım alabilirsiniz. Teknikten daha önemli olan şey kimyadır: Bilge, şefkatli ve güvenilir bir terapist bulana kadar arayışınıza devam etmelisiniz. Böyle birini bulduğunuzda da sahip olduğunuz her şeyi onunla paylaşmalısınız.

Gelecek AY: Konumuza "Rüyalar" başlığıyla devam edeceğiz.

Yılbaşı Gecesi Özel

Kryon Celsesi, 31 Aralık 2025

Medyum: Lee Carroll, Çeviren: Emine Kayserilioğlu

Sevgili dostlarım, selâmlar. Ben manyetik hizmetten Kryon. Bunu izleyecek iki grup insan var. Birincisi, yılların ayırım noktası olan gece yarısı kutlamanın gerçekleştiği grup, ikincisi ise bu kutlamanın gerçekleşmediği grup. Gece yarısından önce ve sonra diye iki ayrı alanda olduğunuzu söyleyebilirsiniz, ancak ortak bir noktanız var. Henüz bu kutlamayı yaşamamış olanlar kutlamayı dört gözle bekliyor. Yaşayan ise "Vay, ne harika bir kutlamaydı!" diyor. Önce kutlamadan bahsedelim. Bu yıl, yılın sonunda, gelecek yılın başında muhtemelen büyük bir kutlama olacak. Ve bunun bir parçası olarak, "2025'in gittiğine çok sevindim" yazan pankartlar tutmalısınız.

Bu bir kutlama. Ve haklısınız. Geçen yıldan bahsedelim. Yarın, 2026'ya yönelik sunduğunuz potansiyellere biraz enerji vereceğim. Ama şu anda, tıpkı bu ay boyunca yaptığım gibi, bu yıl size neler olduğunu tekrar konuşmak istiyorum. Şimdi, yaşlı ruhları dinleyen, olgunluk uyanışında olan ışık işçilerinin olduğunu ve eski bir enerji dünyasından veya bir süre

sonra size doğru gelebilecek yükselmiş bir enerjiden bahsettiğimizde bu kişilerin ne konuştuğumuzu bildiklerini varsayıyorum. Belki de geçmişte size bu değişimde neler olacağı hakkında söylediklerimin bazılarına dikkat etmişsinizdir. Değişimin gerçek zamanlaması biliniyor ve bu değişim yaklaşık 2030'da sona erecek.

Şu anda bu dönemin sonuna çok yakın olduğunuzu görebilirsiniz. Özellikle astronomide verilen bu zaman dilimleri ortalama olarak söylenebilir, çünkü belirli hizalanmalara girip çıkmak çok uzun zaman alıyor. Dolayısıyla, değişimin belirli bir noktadan belirli bir noktaya doğru gerçekleştiğini ve bu yılları verdiğimiz söyleyebiliriz, ancak astronominin hesaba kattığı bir esneklik de var. Şu anda, düşündüğünüzden daha yakınsınız, çünkü değişim çok kısa bir süre sonra yavaşlamaya başlayacak. 2025'in, en azından sizi rahatsız eden türden, büyük değişimlerin son yılı olabileceğini söyleyebilirsiniz.

Numerolojiye bakmanız gerekiyor. Sevgili dostlarım, yılların sayılarının bile bir anlamı vardır. Yılların belirli bir şekilde

sayılarla ifade edilmesi bir tesadüf değildir ve bu sayılara numerolojide çeşitli anlamlar yüklüyorsunuz. Ama genel olarak ve daha önce konuştuğumuz gibi, 2025 yılı tamamlanmayı temsil ediyordu. Yılın rakamlarını topladığımızda 9 çıkıyor. Tamamlanma, yıl boyunca yaşadıklarınıza bağlı olarak bazen iyi bir şey, bazen de sizin için neyin sona erdiğine bağlı olarak olumsuz bir şey anlamına gelebilir. Sona eren iyi bir zaman mı? Üzücü mü yoksa zor bir zaman mı? Gerçekten de kaosun sona ermesi demek olan bu dokuz sayısını kutlayalım.

Buna kaosun tamamlanmasının başlangıcıdır diyebilirsiniz. Bu elbette, gelecek yıla da sıçrayacaktır. Her şeyin bir saat içinde değişmesine karar veren insandır. Kadehlerinizi kaldırıp "Bundan böyle şöyle olacak, bundan sonra şunu yapacağım" diyorsunuz. Bu benim kararım ve sonra her şey bir saat içinde değişecek ve dönüyor ve yeni bir yıla gireceksiniz. İnsanlığın doğrusallığı budur. Bunun böyle olmadığını biliyorsunuz ama algı ve gerçeklik böyledir. Aslında bu doğrusallık içinde evrene şöyle bir mesaj gönderiyor olabilirsiniz: "Bu yılın bittiğine çok sevindim ve gelecek yıl farklı olacak." Tüm bunları geride bırakalım, diyebilirsiniz. Peki, bu yıl size farklı olan ne getirdi? Herkes aynı değildir. Ama bu yılın, 2025'in enerjisi, size bahsettiğim gibi beklenen bir enerjidi ve bu zor olacaktı. Zordu çünkü gerçeklik değişmeye başlıyor. Gerçeklik, bir insanın sahip olduğu en rahat şeydir. Ve bu yılki değişim gerçekten oldukça şaşırtıcıydı. Adını koymak istediğiniz kategori ne olursa olsun, hayatın hangi

bölümünü adlandırmak veya tanımlamak isterseniz isteyin, bu yıl onun için zordu. Ve bu yıl, bazılarınız "Neler oluyor da beni endişelendirecek bu kadar çok şey aynı anda oluyor, sebebi ne?" demiş olabilirsiniz.

Bazılarınız aslında birden fazla değişimle karşı karşıya kaldı. Belki işinizde veya ilişkinizde bir şeyler olduğunu fark etmeye başladığınız anda, aynı anda bir sağlık sorunu da ortaya çıkmış olabilir. Başka bir deyişle, bazılarınız için durum çok zordu. Sanki karanlık enerji "Bunu al, şunu al" veya "Bununla nasıl başa çıkacaksınız?" veya "Bununla da başa çıkabilir misin?" diyor gibiydi. Bazılarınız bu yıl daha önce hiç yaşamadığımız şeyler yaşadı ve uzun zamandır hayattasınız. Ve bunu yaşayanlar, "Neler oluyor?" diyeceklerdir.

Daha önce birçok kez verdiğim mesajda size bir olgudan bahsettim ve bunu tekrar tekrar söylüyorum. Çünkü gerçekten anlamınızı istediğim şey bu. Bu gezegende işler değişmeye başladığında ve daha fazla ışığa veya daha fazla uyanışa doğru kaymaya başladığında, metafor her zaman aynıdır: Bu tür bir uyanış başladığında ve insan daha bilinçli hâle geldiğinde, bu tüm bir insanlık grubunun daha farkındalıkla bakaçağı, ışık daha parlak olduğu için oradaki kiri göreceği anlamına gelir. Bu bir metafordur. Bunun anlamı, daha önce hiç görmediğiniz karanlık, olumsuz ve korkunç şeyleri göreceğiniz ve bunları kendi arka bahçenizde göreceğinizdir. Bazılarınız bunları evlerinde görüyor. Bazılarınız ise bunları belirli şekillerde bedenlerine getiriyor ve belki de kim olduğunuzu anlamaya

başlıyorsunuz ya da hayatınızda bir dönüşüm başlatıyorsunuz. Bazılarınız ise bu yıl yapmak istemediğiniz şeylere itildiniz. Bu, büyük bir değişim ve dönüşüm yılı.

Hangi konuyu ele almak istersiniz? Sağlık, siyaset, savaş, her türlü şey, ırk ilişkileri, fark etmez. Birini seçin. Bu yıl zordu. Sadece zor değil, bu yıl yaşanan olayların hepsine aşırı tepkiler verildi. Bunun nedeni sevgili dostlarım, aranızda daha iyisini bilen ve uyanan çok sayıda insan olması. Eskiden olduğu gibi, bir şey yanlış olduğunda ve siz bunun yanlış olduğunu veya açgözlülüğü ortaya çıkardığını gördüğünüzde durum böyle değil. Geçmişte, bundan bahsedilirdi. Bunu bir toplantı konusu yapan ve bunun bir daha asla olmayacağını söyleyenler vardı. Ve tabii ki, sonra bu konu örtbas edilirdi ve sonra tekrar olurdu.

Bu yıl farklı. Bu yıl, "Durun artık! Bu doğru değil ve eğer bunu durdurmazsanız, sizin için farklılıklar olacağını göreceksiniz" gibi bir uyanış var. Bir sonraki seferde ülkelerinizi yönetecek kişiyi seçmek için gezegenin her yerinde bir seçim hakkınız var. Amerika'dan bahsetmiyorum. Dünyadan bahsediyorum. Nasıl hissediyorsunuz? Kim sorumlu? Daha eski bir enerjiyi mi temsil ediyorlar? Ve şimdi bunu eski bir enerji olarak görüyorsunuz. Ve eğer durum buysa, bir sonraki sefere daha genç liderler arayıp talep etmeyi düşünür müsünüz? Çünkü sevgili dostlarım, onlar bu gezegende neler olup bittiğinin çok daha fazla farkındalar. Sizi barışa götürecek olanlar onlardır, eski muhafızlar değil.

Sevgili dostlarım, kaçınız bunun eski bir dönemin sonu olduğunu görmeye başlıyorsunuz? Bu 9 sayısı, birçoğunuzun artık zor olduğunu fark ettiği bir kapanış dönemi. Sadece zor değil, düşünme biçiminizi de değiştirebilir. Kaçınız ışığın kazandığını fark ediyor? Ve cevap muhtemelen yeterince değil, çünkü insanlığın çoğu zorluğu olumsuz ve karanlık olarak görüyor. Ve siz de "Bu gezegene ne oluyor? Buradaki tüm dehşete bakın" diyorsunuz. Bugün tüm gezegenin olaylara farklı bir bakış açısıyla baktığını fark etmiyorsunuz. Bütün bu kir ve çirkin şeyler nedir? Her yerde birdenbire gördüğüm bu açgözlülük nedir? Herkes elini uzatıp bir şeyler istiyor ve gerçekten isteyip istemediklerini, dürtüst olup olmadıklarını anlayamıyorsunuz. Beni bundan sonra kandıran kim olacak?

Belki de her zaman var olan ve sadece sizin göremediğiniz çok eski bir kavramın sonu olduğunu söyleyebilirsiniz. Şimdi görüyorsunuz. Hattâ yapay zekânın gelip size neyin gerçek, neyin gerçek olmadığını ne yapabileceğinizi ne yapmanız gerektiğini, kimsenin size söylemediği bilmeniz gereken bir sonraki şeyin ne olduğu hususunda sizi test ettiğini bile söyleyebilirsiniz. Size hemen söyleyeyim ki, bu özel 2025 yılı birçoğunuzu şaşırttı ve gezegenin neresinde olursanız olun yaşadığımız veya yaşamak üzere olduğunuz kutlamaları hak ediyorsunuz. Bu 2025 yılı, 2026 yılına da sarkacak. Aydınlık ve karanlık arasında bir ayrım noktası yok. Bu yüzden birkaç ay boyunca 2025'in kalıntıları olacak, ancak bir dönüşüm hissetmeye başlayacaksınız. Çünkü 2026 yılı 1 rakamı. Çoğu sistemde, 1 veya 10 yeni bir başlangıçtır. Bunu yarın

konusacağız. Yeni bir başlangıç, bir şeyin sonunun yerini alacak olan şeydir. Bu, 9'dan 1'e kadar çok tanınabilir bir dizidir. Ve bu gerçekleştiğinde, eskinin sonu ve yeninin başlangıcı anlamına gelir. Ve bu her yıl olmaz, sevgili dostlarım. Şimdi oluyor.

Kryon, özet nedir? Bize ne söylüyorsun? Size şunu söylüyorum ki, bu özel yıl ve bu yılın sayısı doğrudur. Bu, belirli şeylerin, belirli türdeki değişikliklerin ve belirli şekillerde itilip kakılmanın sonuydu. Böylece artık bunların olmadığı bir noktaya geldiğinizde, sizin için daha sakin bir ortam olacak. Bazılarınız 2025'in sizi gitmek istemediğiniz yerlere ittiğini, ancak şimdi 2026'da anlam kazandığını fark edeceksiniz, göreceksiniz. Birçoğu için zor oldu. Birçoğu için keder, birçoğu için üzüntü oldu. Sevgili dostlar, bu 9 sayısı kayıp gidiyor, yerini bir sayısının umudu alıyor. 1 sayısı, başlangıç. Bu umuttan daha fazlası. Önünüze yansıttığımız şey, ortaya çıkacak olan gerçektir. Bu, her zaman olduğu gibi, çekim yasasıdır ve kitle bilinciyle işleyiş biçimidir.

Gerçekten ne bekliyorsunuz? Ne bekliyorsunuz? İşte size yıl sonu kanal çalışmalarında size verdiğim her şeye dayanarak söylemek istediğim şey şu: Bilinçlerinizin gerçekleri ortaya çıkarabileceğini biliyorum. Siz hangisisiniz? Dünyanın karanlık bir yere doğru gittiğini ve elinizden kayıp gittiğini hissettiğini söyleyenlerden misiniz? "Eskisi gibi değil, gençliğimdeki gibi değil. Bu yüzden daha da kötüye gidecek." Yoksa siz, "Kryon'un öngördüğü şeyin gerçekleştiğini izledim. Işığın çıkmaya başladığını ve etrafımızdaki her şeyin

korkunç, hayatımda hiç olmadığı kadar kötü göründüğünü gördüm. Ve şimdi daha önce göremediğim şeyleri görebiliyorum" diyenlerden misiniz?

Bu nedenle, birçoğumuzun bununla ilgili bir şeyler yapma ve gelecek yıldan itibaren bizim için yepyeni bir zamana ışığı yayma seçeneği var. Biriniz dünyayı geriye çekecek, diğeri ise ileriye doğru itecek. Hangisisiniz? Eğer Dünya'yı mahvolmuş olarak gören ve beni ikna edemeyen kişiy-seniz, bir ricam var. Bunu kendinize saklayın. Çünkü artık daha iyisini bilen ve bu gezegende uzun zamandır öngördüğüm şeyin farkına varan çok insan var.

Değişimler burada ve siz muhteşemsiniz. Bu dönemde doğmaya karar veren ve bu süreçten geçen hepiniz, bu iyiliğin önceki mesajlarda bahsettiğim icatlarla yavaş yavaş geldiğini ve tüm bu şeylerin yavaş yavaş bu gezegeni iyileştirmeye başlayacağını göreceksiniz. Bu bir yıl sonu mesajıdır. Yarın, daha çok yarın için, sizin için, insanlık için bir yılın başlangıcı mesajı gibi. Takvim değişiyor ve yeni bir enerji geliyor. Ve ben de sizinle birlikte buna ayak uyduracağım ve bir süreliğine doğrusal olacağım.

Önünüzde gördüğünüz şeyin, yüzyıllardır süregelen eski bir dünyanın, eski bir enerjinin son nefesi, son çırpınışı olduğunu anlayan insanlığa ne mutlu! Ve siz bunun tam ortasındasınız. Ve burada olmayı siz istediniz çünkü farkı yaratacak olanlar sizlersiniz. Sizin hepinizle, insanlıkla yaşadıklarımıza âşık olduğum için ağlıyorum. Ve öyle de oldu.

